

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

ADU-ȚI AMINTE...!

De nenumărate ori găsim în istoria sacră invitația de a ne aduce aminte de lucrările minunate ale Celui Veșnic, de modul deosebit în care El a condus destinele omenirii, ale bisericii Sale și ale copiilor Săi, subliniind prin inspirație divină că nu avem a ne teme de nimic pentru viitor decât de a uita cumva drumul pe care ne-a condus Dumnezeu până în clipa de față, cum și lecția pe care trebuie s-o învățăm din istoria călăuzirii divine din viața bisericii Sale.

Dind curs acestui sfat, ne reamintim în paginile numărului de față al revistei noastre de memorabila sesiune a Conferinței Generale din octombrie 1888 ce a avut loc la Minneapolis. De atunci a trecut un secol, timp în care biserica s-a dezvoltat, și-a împlinit lucrarea la care a fost chemată și și-a apropiat mai mult și tot mai mult meritele jertfei ispășitoare a Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos.

De veacuri, concepția generală a creștinilor, ca de fapt și a lumii păgine, este aceea că păcătosul (omul) trebuie să facă ceva ca să-și adjudece merite în schimbul mântuirii sale. A fost nevoie de glasul reformatorului Martin Luther, care rupind tăcerea veacurilor să declare cu putere împreună cu proorocul Habacuc: „Cel neprihănit va trăi prin credință” (Hab. 2,4).

Dar, așa cum sublinia U. Smith, timp de decenii redactor-șef al revistei Review and Herald, organul oficial al Conferinței Generale, și autor al cunoscutei lucrări „Daniel și Apocalips”, „noi am crezut totdeauna în îndreptățirea prin credință”.

Dar ce s-a petrecut oare la 1888? Pentru a avea un răspuns la această întrebare, trebuie să căutăm să înțelegem bine ce anume a dus la evenimentele ce au avut loc cu ocazia sesiunii din 1888.

În acea perioadă din istoria Bisericii A.Z.S., pastorii erau prinși într-o campanie de apărare a „Legii Morale”. În predicile și învățătură lor era foarte puțin loc pentru prezentarea prețioasei lumini a iubirii și neprihănirii lui Hristos — Dătătorul și Împlinitorul Legii lui Dumnezeu, Domnul Sabatului și Descoperitorul caracterului lui Dumnezeu Tatăl. Dar, din nefericire, trebuie să spunem adevărul că unii dintre pastorii de atunci ai bisericii au dat greș în a sublinia faptul că printr-o credință vie în Isus Hristos și în jertfa Sa ispășitoare, neprihănirea lui Dumnezeu este la dispoziția păcătosului care se pocăiește. Pentru că ei au neglijat să prezinte acest adevăr strălucitor, această lumină puternică, mulți, foarte mulți au pierdut-o din vedere și din experiența lor. Ca rezultat, adevărul lui Dumnezeu a fost pentru un timp jefuit de puterea lui convingătoare.

Serva Domnului spunea despre această perioadă că „multe predică rostite despre cerințele Legii au fost fără Hristos și această lipsă a făcut ca adevărul să

fie inefficient în lucrarea lui asupra sufletului omenesc” (I S.M./371—372).

„De aceea, nu este de mirare că inimile n-au mai fost mișcate de adevăr atunci când acesta a fost prezentat într-un mod rece și fără viață. Datorită faptului că Isus Hristos n-a fost prezentat în legătură cu Legea lui Dumnezeu, credința în făgăduințele lui Dumnezeu s-a clătinat” (I S.M./383—384).

Dintotdeauna, însă, adventiștii de ziua a șaptea au crezut fără rezerve în Isus Hristos. O religie fără Hristos nu poate fi religia Bibliei. Nici un păcătos nu poate fi mântuit fără Hristos. Pe de altă parte, o credință în Isus care respinge ascultarea de Legea Tatălui este o încumetare. Efortul de a obține prietenia Fiului lui Dumnezeu, în timp ce trăiești în vrăjmășie și răzvrătire față de Tatăl, este o insultă la adresa Cerului.

Faptul acesta a făcut ca adventiștii de acum un secol să fie etichetați ca legalști, ca unii care nu cred în Isus Hristos și care propovăduiesc mântuirea prin fapte, etc. Toate acestea datorită faptului că atunci, de la amvoanele comunităților advente se punea accentul pe Lege și Sabat, în loc de a se pune accentul pe Isus Hristos în relația Lui cu Legea și Sabatul. În acest fel nu s-a putut înțelege pe deplin și vesti omenirii valoarea inestimabilă a jertfei ispășitoare a Domnului Hristos, ca o expresie a iubirii lui Dumnezeu față de om. Aceasta s-a mai datorat și faptului că lumina neprihănirii prin credință în Hristos strălucind de pe paginile Cuvintului lui Dumnezeu și ale Spiritului Profetic s-a opacizat, prin neglijarea rugăciunii și a comuniunii cu Dumnezeu.

Toate cele de mai sus cereau o schimbare, o reinviore și o repunere în valoare a adevărului îndreptăririi prin credință. Serva Domnului spunea pe la 1880 că „ținjea foarte mult să vadă pe slujitorii lui Dumnezeu ocupându-se mai mult de crucea lui Hristos”. „Căci”, urma să declare, „observarea formelor exterioare nu va satisface niciodată cerințele sufletului omenesc... Noi trebuie să fim legați de Izvorul luminii pentru ca să putem fi canale de lumină în lume” (R.H./15.II.1887).

Pe fundalul acestor stări de lucruri are loc între 17 octombrie și 4 noiembrie 1888 sesiunea Conferinței Generale, ce și-a ținut lucrările la Minneapolis, S.U.A., la care au luat parte 90 de delegați. Președintele în funcție al Conferinței Generale era G.I. Butler, iar secretar U. Smith.

În cadrul acestor lucrări, doi tineri pastori, E. J. Waggoner și A. T. Jones, au prezentat o serie de predici în care au repus în valoare adevărul cu privire la îndreptățirea prin credință, fapt ce a pro-

continuare în pag. a 4-a

Nr. 3

Mai—Iunie 1988
Anul LXV

Scumpi frați, stimate surori,
Iubiți conlucrători:

În una dintre cele mai cunoscute declarații ale servei Domnului, dînsa spunea: „Mereu și mereu mi-a fost arătat că experiența trecută a poporului lui Dumnezeu nu trebuie considerată ca simple fapte moarte. Noi nu trebuie să tratăm aceste experiențe așa cum ne-am comporta cu un almanah de anul trecut. Istoria aceasta nu trebuie uitată...” (Ms. 346/01.V. 1903).

„Trecînd în revistă istoria trecută a bisericii noastre și văzînd fiecare pas de înaintare făcut pînă în clipa de față pot spune: 'Dumnezeu să fie lăudat!' Văzînd ceea ce a făcut Dumnezeu sînt plină de uimire și de încredere în Domnul Hristos în calitate de Conducător al Bisericii Sale — nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decît de a uita drumul pe care ne-a condus Dumnezeu pînă în prezent“ (T.M. p. 31).

Căci „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mîngîierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde“ (Rom. 15,4).

Și trebuie să recunoaștem că Dumnezeu a condus totdeauna pe copiii Săi pe căile ce au dus la cunoașterea voii Sale, deci uneori experiențele nu au fost dintre cele mai plăcute firii omenești.

Preocuparea dintotdeauna a celor temători de Dumnezeu față de puritatea credinței date sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 3), a ridicat — în opoziție cu biserica Evului Mediu — probleme cu implicații profunde pentru mîntuirea celui păcătos și anume: „Cum poate păcătosul să fie îndreptățit înaintea lui Dumnezeu?“ Timp de veacuri răspunsul era invariabil: „Păcătosul trebuie să-și cîștige mîntuirea prin meritele sale, prin laptele sale bune.“ Luther, însă, rupe tăcerea veacurilor și cu un glas ce a răscolit și zdruncinat întreaga biserică, răspunde: „CEL NEPRIHĂNIT VA TRĂI PRIN CREDINȚĂ“ (Evr. 10,38). Îndreptățirea prin credință este adevărul esențial pe care Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea l-a crezut și propovăduit totdeauna.

A fost însă un timp în istoria bisericii noastre, cînd Dumnezeu a considerat necesar să repună în valoare acest adevăr fundamental, care părea că este neglijat. Acum o sută de ani, la 1888, acest adevăr unic a fost pus în atenția Bisericii Adventiste. La împlinirea unui secol este numai drept să revedem evenimentele istorice de atunci, cum și ceea ce trebuie să reținem din această lecție a istoriei noastre pentru prezent. De fapt îndreptățirea prin credință ne prezintă un tablou al lui Isus Hristos și al îndreptățirii Sale. Cînd vom ști ce înseamnă să depîndem în totul de meritele lui Isus Hristos pentru mîntuirea proprie și pentru succesul lucrării noastre în fiecare clipă a vieții, atunci vom fi gata și pregătiți pentru a primi o hrană mai tare.

Ca pastori și slujbași ai bisericii, noi trebuie să prezentăm înaintea comunităților noastre harul nemăsurat al lui Hristos. Noi trebuie să dăm pe față în atitudinea și cuvintele noastre că și noi am căzut

pe stîncă Isus Hristos; că firescul nostru a fost jertfit pe altar; că Isus este primul și ultimul fel al afecțiunii noastre. Mai mult decît doctrina despre Isus Hristos, noi avem nevoie să facem pe Isus Hristos centrul preocupărilor și predicării noastre. Nu ne va fi de nici un folos să argumentăm și să ne angajăm în discuții interminabile despre deosebirea dintre îndreptățire și sfințire. Dar vom ajunge să le avem și să ne caracterizeze dacă vom vorbi despre Isus, despre bunătatea Sa și iubirea Sa, despre sacrificiul și învierea Sa, cum și despre revenirea Sa! O, de ne-am dovedi zeloși în a înălța pe Isus Hristos înaintea lumii și înaintea fraților și surorilor noastre.

Care a fost de fapt esența mesajului lui Jones și Waggoner în 1888? Serva Domnului spunea la 7 aprilie 1889: „Religia lui Isus Hristos n-a fost atît de clar definită, cum ar fi trebuit să fie, pentru ca cei care caută să cunoască Planul de Mîntuire să poată înțelege simplitatea adevărului. În aceste întîlniri (sesiunea Conferinței Generale din 1888), aceste lucruri au fost făcute așa de clare încît și un copil poate înțelege că aceasta înseamnă o imediată și voluntară supunere plină de credință a inimii lui Dumnezeu. O unire plină de încredere cu Hristos — și ascultare de toate poruncile Sale prin meritele lui Isus Hristos. Este un act hotărît al individului, de a încredința Domnului spre păstrare sufletul său. Este o urcare spre Hristos, este acțiunea de a ne prinde strîns de El și de a accepta neprihănirea lui Isus Hristos ca un dar. Voiața trebuie să fie supusă voiei Lui. În credința în neprihănirea lui Hristos este mîntuire.“

În acest număr al revistei noastre, vom căuta — la aniversarea unui secol de la readucerea în atenția bisericii a adevărului despre îndreptățirea prin credință — să înțelegem ce s-a petrecut atunci și în mod deosebit să reținem lecțiile istoriei, ale călăuzirii divine, care să facă pe copiii Săi „destoinici pentru orice lucrare bună“.

Ruga noastră este aceea ca Duhul Sfînt să jalo-sească această ocazie și materialele prezentate în acest număr ca un mijloc de reviriment spiritual în biserica Sa. Am dori să fim martori, în generația noastră, ai împlinirii făgăduinței de veacuri a cerului. Dorim să luăm cu multă seriozitate și interes sfatul martorului credincios adresat Laodiceii.

„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale: și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi“ (Apoc. 3,18).

Atunci vom vedea o biserică bogată în iubire, vorbind mereu despre îndreptățirea lui Hristos și plină de Duhul Sfînt. Vom avea atunci o biserică ce va face din Isus Hristos centrul și circumferința oricărei propovăduiri. O biserică în care caracterul fiecărui membru va reflecta caracterul Său. O biserică ce va fi gata să se arunce în brazdele nevoilor lumii în spiritul iubirii ce se jertfește, și atunci lumea va fi plină de strălucirea desăvîșirii și prezenței Sale. Să reținem sfatul Martorului credincios ce poartă în profunzimea lui valențe ce vizează veșnicia: „Fii plin de rivnă dar și pocăiește-te“ (Apoc. 3,19).

Dumitru Popa

INDEPENDENȚĂ - PACE - MUNCĂ

Luna mai, ca un apogeu al rezonanțelor stabilite în natură și în suflet, în tumultuoasă revărsare de viață caracteristică primăverii, ne așază în fiecare an sub razele sărbătorilor independenței și victoriei cum și sub cupola clanului sărbătorește al muncii.

Chiar prima zi a lunii mai, așteptată cu bucurie de fiecare dintre noi, este una dintre cele mai strălucite sărbători, datorită prețurii primordiale de care se bucură în societatea noastră munca și fiecare dintre cei ce muncesc. 1 Mai este an după an o nouă treaptă a viitorului mai strălucit, mai îmbucurător, căci adunând cu migală experiența prețioasă din trecut, fiecare 1 Mai este deschizător de drum nou, cu perspectiva realizărilor care mereu vor lăsa în urmă trecutul, oricât de frumos și bun ar fi fost el. De peste patru decenii, de când patria noastră a devenit o țară a muncii libere, ziua de 1 Mai reprezintă un minunat prilej de trecere în revistă a succesorilor obținute de eroicul nostru popor în activitatea neobosită pe care o desfășoară în toate domeniile vieții. Având asigurate condițiile prielnice pentru punerea în valoare a marilor valențe de progres prin muncă ale talentatului nostru popor, extraordinare energii au fost descătușate, planuri grandioase se apropie de finalizare, un viitor nou, strălucit, este gata să-și găsească locul în cărțile de istorie.

Totodată, ziua sărbătorită la început de mai este și Ziua solidarității muncitorilor de pretutindeni. Astfel, ea prilejuiește întregului nostru popor reafirmarea hotărârii sale unanime de a face totul pentru a-și aduce, în continuare, contribuția sa activă la îndeplinirea celor mai înalte năzuințe ale popoarelor lumii de a trăi și a se dezvolta într-un climat traicnic de pace, înțelegere și colaborare.

Dar, pentru ca experiența muncii și a efortului să fie generatoare de succes și bucurie, ea trebuie să fie trăită în libertate, în neatarnare. Începutul lui mai ne invită să trecem încă o dată, a 111-a oară, pe sub arcul de triumf al independenței.

În luna mai a anului 1877, pe fundalul ridicării la luptă pentru eliberare națională a popoarelor din Balcani, forțele politice, masele largi populare cereau tot mai insistent adoptarea unei atitudini anti-otomane ferme. În ședința Parlamentului din 9 Mai 1877, Mihail Kogălniceanu, ministrul afacerilor străine, a rostit celebra declarație istorică: „Sintem independenți: sintem națiune de sine stătătoare”. Subliniind că politica de independență a României nu trebuie să neliniștească pe vecinii ei, deoarece nu era

îndreptată împotriva nimănui, ci era menită să faciliteze „dezvoltarea bunei stări morale și materiale” a națiunii noastre, Mihail Kogălniceanu a precizat că guvernul „va face tot ce va fi cu putință ca starea noastră de stat independent și de sine stătător să fie recunoscută de Europa”.

Proclamarea independenței de stat a României, la 9 Mai 1877, a fost primită cu entuziasm de întregul popor român. Din păcate, eforturile României de a obține independența pe cale pașnică s-au lovit de refuzul categoric al Porții otomane. Ca urmare, guvernul român, dînd curs voinței generale a poporului de a-și cuceri independența pe cîmpul de luptă, a decis intrarea României în război împotriva Porții otomane.

Războiul din 1877—1878 a fost numit de contemporani și de urmași războiul pentru cucerirea independenței absolute de stat a României — denumire care exprimă fidel caracterul și conținutul său esențial. Și de această dată, ca de atîtea ori în trecut, războiul a fost purtat prin concentrarea energiilor tuturor claselor progresiste care alcătuiau societatea românească modernă.

În anii care au urmat, viața politică, economică, socială și culturală a țării a înregistrat un puternic avînt, materializat într-o serie de înfăptuiri ce au contribuit la consolidarea internă a statului, constituind, totodată, noi impulsuri în îndeplinirea obiectivelor ce stăteau în fața poporului român: consolidarea independenței și desăvîrșirea unității naționale și de stat. Această năzuință a căpătat expresie concretă în evenimentele anului 1918, în cursul cărora românii, dovedind unitate și putere, și-au îndeplinit visul lor de veacuri — Unirea cea Mare.

Independența, ca expresie a voinței întregului popor român, a fost din nou afirmată prin actul istoric de la 23 August 1944 cînd România a ieșit din alianța cu Germania hitleristă, a izgonit de pe pămîntul țării noastre armatele fasciste și trecînd de partea coaliției Națiunilor Unite a participat la eliberarea altor popoare de sub ocupația hitleristă. La 9 mai 1945 Germania capitulează. La obținerea acestei victorii istorice România a adus o contribuție de seamă, fiind în război la patra putere militară, după U.R.S.S., Statele Unite și Marea Britanie. Participînd la ofensiva antihitleristă cu peste jumătate de milion de oameni, armata română a parcurs, timp de 260 de zile, un drum de luptă însumînd 1700 km, a eliberat 3831 de localități, dintre care 53 de orașe, a provocat inamicului pierderi reprezentînd efectivele a aproximativ 14 divizii, a dat jertfe de 170 000 de oameni (morți, răniți și dispăruți). Prin întreaga sa participare la înfrîngerea fascismului, România a determinat o scurtare a războiului cu 200 de zile.

Tocmai de aceea, poporului nostru îi șade bine să sărbătorească în ziua de 9 mai Ziua Victoriei. Eforturile și sacrificiile enorme făcute, suferințele și frustrările îndurate de pe urma războiului, potențate de noul drum de construcție pașnică pe care s-a angajat România și de vocația statornică de pace a poporului român, au făcut ca în anii de la 9 mai 1945 și pînă în prezent țara noastră să se situeze în primele rînduri ale forțelor militante pentru pace din lume.

Pentru a nu mai cunoaște ororile războiului, care în zilele noastre ar amenința însăși existența vieții pe pămînt, omenirea trebuie să dea neconținut dovadă de vigilență și să acționeze astfel încît Ziua Victoriei să fie, concomitent, și o Zi a Păcii.

A. BOCĂNEANU

CUPRINS

- Independență, pace, muncă
- Realizări
- De la inimă... la inimă
- Har și credință
- Adu-ți aminte
- Hristos, nădejdea mîntuirii
- Proba decisivă
- Calea către unitate
- Ce cuprinde solia de la 1888
- Dinamica mîntuirii
- Necrolog

continuare din pag. 1

vocat discuții în mijlocul delegaților prezenți la această sesiune, cum și după încheierea ei. Mesajul vorbirilor lor a adus într-un mod mult mai proeminent înaintea lumii pe Domnul cel glorificat, sacrificiul Său pentru ispășirea păcatelor oamenilor. Era o invitație adresată tuturor de a primi neprihănirea lui Hristos, care se manifestă în ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți pierduseră din vedere pe Isus. Unii ca aceștia aveau nevoie ca ochii să le fie îndreptați către persoana Sa divină, către meritele Sale și către iubirea Sa neschimbătoare față de neamul omenesc. Din nefericire, timp de ani de zile, biserica a privit la om așteptând mult de la el și n-a privit la Isus, în care este concentrată speranța vieții veșnice a fiecărui păcătos pocăit. „De aceea, Dumnezeu a dat slujitorilor Săi o mărturie în care adevărul este prezentat așa cum este el în Hristos, care este întreita solie îngerească în modul cel mai clar și mai distinct“ (T.M./91—93).

Dumnezeu a dat solilor Săi ceea ce era necesar pentru biserică. Unii au fost dispuși să primească solia fără să se uite la instrumentele folosite de Dumnezeu și au fost foarte mult binecuvințați, căci au văzut razele Soarelui Neprihănirii, viața și speranța inundând inimile lor, căci ei priveau la Hristos.

Dar au fost și dintre aceia care au desconsiderat pe cei ce au fost folosiți pentru aducerea acestor solii și deci au respins mesajul și au calificat pe cei ce l-au prezentat ca fiind fanatici, extremiști și entuziaști (T.M./95—97).

Aceasta a făcut ca unii dintre delegați să fie alături de solia prezentată și alături de cei prin care ea a fost adusă, iar alții alături de cei care s-au opus ei. Acest lucru a făcut pe serva Domnului să considere lucrările acestei conferințe ca fiind unul din capitolele cele mai triste ale istoriei noastre advente. Cei doi protagoniști, Jones și Waggoner, erau la data aceea tineri entuziaști, studioși și gata de a sa supune lucrării Duhului Sfânt.

A. T. Jones avea în 1888 vârsta de 38 de ani, era interesat foarte mult în istorie, cunoaște adevărul Scripturii și devine pastor al bisericii advente. Mai târziu, va lucra ca asociat redactor în cadrul cultului.

E. J. Waggoner, un om educat, medic, a fost atras de lucrarea de pastorație și a activat și el ca redactor asociat. Deși deosebiți ca statură și temperament, aceștia au lucrat cu zel și au jucat un rol important în biserică după 1888. Dumnezeu a binecuvântat lucrarea lor și a fost privilegiul lor acela de a declanșa o mișcare de trezire și de repunere în drepturi a adevăraților despre îndreptățirea prin credință.

În măsura în care s-au lăsat conduși de Dumnezeu și sub influența Duhului Sfânt, ei au fost de mare folos și ajutor bisericii. Regretabil că, în final, experiența lor n-a cunoscut un curs ascendent, ci din contră.

Aniversarea unui secol de la acest eveniment ne îngăduie să spunem odată cu inspirația divină că „nimic nu este mai scump lui Dumnezeu în lumea aceasta ca biserica și poporul Său. El păzește cu multă gelozie pe cei ce sînt ai Lui“ (2 SM/397).

În acest număr al revistei noastre prezentăm o serie de materiale referitoare la acest eveniment din istoria bisericii cu speranța că vor fi de un real folos pregătirii și lucrării noastre.

D. Popa

REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI

Brașov : UN NOU TIP DE TRACTOR

Preocuparea constructorilor brașoveni de tractoare în vederea înnoirii și diversificării produselor lor s-a concretizat în realizarea și introducerea în fabricație a unui nou tip de tractor. Este vorba de tractorul agricol de 70 CP care face parte din noua gamă de utilaje agricole cu puteri mici și medii solicitate în țară și peste hotare. Noul tip de tractor proiectat și realizat în întregime în țara noastră dispune de performanțe tehnice și calitative superioare.

Avrig : PRODUSE NOI PENTRU EXPORT

Aplicînd cu consecvență măsurile privind continuarea înnoirii a producției, perfecționarea și modernizarea fluxului fabricației, colectivului fabricii „Sticla“ din Avrig, a cărei

Metroul bucureștean

producție este destinată în exclusivitate exportului a livrat în devans peste 30 000 de articole de sticlărie menaj. Menționînd faptul că produsele sale sînt exportate în 27 de țări ale lumii, precizăm că numai în această lună au fost pregătite 143 de modele noi pentru partenerii din Norvegia, R.F.G. și S.U.A., dintre care 28 au intrat în producția curentă.

Gorj : NOI SONDE ÎN CIRCUITUL PRODUCTIV

Prin organizarea superioară a muncii în toate brigăzile și formațiile de lucru, prin reducerea timpului de montaj și folosirea cu indici superiori a instalațiilor, sondorii de la schela de foraj Stoina — a cărei activitate este concentrată în cel mai tînăr perimetru petrolifer al Gorjului — și-au îndeplinit cu o săptămîină mai devreme sarcinile ce le-au revenit la activitatea de foraj și de cercetare geologică. Urmare a spiritului responsabil, a eforturilor susținute cu care acționează acest harnic colectiv muncitoresc, s-a încheiat, înainte de termen, forajul la trei sonde de mare adîncime, care au fost pregătite și predate la extracție. De remarcat că, prin aplicarea unor tehnologii moderne, la cele mai multe sonde se realizează viteze sporite de foraj, fapte ce crează noi premise sporirii producției de țiței și gaze din această zonă a țării.

Vaslui : CONSĂTUIREA INTERJUDEȚEANĂ DE MEDICINĂ INTERNĂ ȘI CARDIOLOGIE

În municipiul Vaslui s-a desfășurat o foarte interesantă consfătuire interjudețeană de medicină internă și cardiologie cu tema: „Valvulopatiile reumatismale — metode de diagnostic

continuare în pag. a 10-a

HAR ȘI CREDINȚĂ

A. BOCĂNEANU

Cînd cineva îmi spune că este hotărît să divorțeze de soția sa pentru că ea a comis adulter, că el are deci „motiv biblic” și că nimeni n-ar putea să mai facă ceva pentru că biserică „ține cont de un asemenea motiv”, acel om îmi spune că el nu știe aproape nimic despre declarația evanghelică că noi sintem neprihăniți prin har, prin credință.

Spun acest lucru pentru că el îngăduie ca o relație să moară fără să lupte ca să o salveze. El îngăduie ca o faptă, care fără îndoială că este rea, să distrugă o familie construită în ani întregi de sacrificiu și iubire.

Așa ceva Dumnezeu nu ar face niciodată. Neprihănirea prin credință înseamnă că primul răspuns al lui Dumnezeu în fața căderii omului este iertare și răscumpărare, împăcîndu-ne astfel cu Sine (vezi 2 Cor. 5,19,20).

Atunci cînd prin necredințioșia noastră noi am vătămat relația noastră cu Dumnezeu, să caute justificări ca să ne abandoneze și să ne pedepsească era *ultimul* lucru la care S-ar fi gîndit Dumnezeu. Relația Sa cu cei păcătoși este mai importantă pentru Dumnezeu decît orice altceva. Și aceasta pentru că Dumnezeu știe că ascultarea sau neascultarea noastră este întotdeauna o consecință a calității relației pe care o avem cu Dumnezeu și cu oamenii.

Aceasta nu înseamnă că acțiunile noastre nu sînt importante sau că ele pot fi tratate aparte de relațiile dintre noi. Felul în care ne purtăm influențează atitudinea oamenilor față de noi și atitudinea noastră față de noi înșine. Dar dacă psihologia ne-a învățat ceva în secolul al douăzecilea, atunci ne-a învățat că relațiile stabilite la începutul vieții au un efect uriaș asupra felului în care ne purtăm.

Aceasta poate genera un cerc vicios. Dacă deci, ca urmare a lipsei de iubire și bunățate în copilărie, ne îmbolnăvim de o nevroză sau o psihoză, comportamentul nostru nefiresc va face ca, mai mult decît sigur, să nu fim iubiți nici ca adulți. Relațiile avute la începutul vieții deformează purtarea noastră, ceea ce apoi ne împiedică să ne bucurăm de relații afectuoase, și astfel problema se perpetuează de la sine. Este adevărat că atît comportamentul cît și relațiile sînt importante și în strînsă legătură, totuși *relațiile sînt primordiale*.

Din cauza aceasta, spune Pavel, după ce Dumnezeu S-a împăcat pe Sine cu noi, este nevoie ca și noi să ne împăcăm cu El. Adică, deși sintem iertați, relația noastră cu Dumnezeu depinde de faptul dacă noi vom accepta această iertare și vom oferi un răspuns al consacrării și credințioșiei. Odată ce o relație este refăcută, cultivată, adusă la maturitate, mai devreme sau mai tîrziu comportamentul se va îndrepta. Dacă nu se schimbă comportamentul, dacă neascultarea persistă, înseamnă că relația nu s-a vindecat. Acesta este unul din rosturile indemnului să ne apropiem tot mai mult de Dumnezeu dacă dorim să birum păcatul.

A fi sau a face

Un alt mod pentru oamenii din zilele noastre în care să înțelegem ce spun Scripturile este să luăm în discuție deosebirea dintre *a face*, *a avea* și *a fi*. *A face* exprimă acțiune, fapte, iar *a avea* se referă la ceea ce posezi sau ai dobîndit.

A fi este mai profund, atrăgînd atenția la ceea ce sintem, nu la ceea ce facem sau avem; el scoate în evidență starea lăuntrică și motivele acțiunilor noastre. Probabil că nu există nimeni destul de șiret ca să înșele întotdeauna și pe oricine cu privire la motivele dinapoia acțiunilor sale. Cei mai mulți dintre noi putem să descoperim necinstea și falsitatea și ne dăm seama cînd se dă pe față o bunățate exterioară care încearcă să ascundă ambiția după putere sau să înlocuiască lipsa de iubire și milă adevărată.

Temelia unor relații adevărate și strînse constă în ceea ce sintem. Numai atunci cînd ceea ce sintem se potrivește cu ceea ce facem oamenii se vor încrede în noi și vor îngădui să se adîncească o relație sinceră, apropiată. Cînd ceea ce sîn-

tem este foarte clar, acțiuni care ar părea să contrazică ceea ce sintem nu vor amenința calitatea prieteniei noastre cu alții. Cei ce ne sînt apropiați vor fi drăguți și îngăduitori, și ne vor spune cam așa: „Tu nu ești așa. Ce s-a întîmplat?”

Dacă soțul acelei femei care a comis adulter ar răspunde în felul acesta, s-ar putea ca el să descopere că „trădarea” soției sale s-a născut din nemulțumirea ei cu privire la o formă în care și el o trădase — prin lipsă de timp și de interes pentru viața lor împreună. Puțini oameni își resping cu duritate soțul sau soția. Dar mult mai des, comportamentul nostru se înrăutățește cînd ni se strică relațiile.

Isus a înțeles foarte bine acest lucru. Acesta era motivul pentru care El primea pe vameși și femeile desfrîinate, așa cum era foarte răbdător cu slăbiciunile ucenicilor Săi, așa cum a putut să ierte chiar și pe cei ce L-au crucificat. Domnul știa că oamenii nu se schimbă dinu-le porunci, ci ei se schimbă atunci cînd sînt iubiți, deci cînd se instituie relații noi.

De fapt, parabola despre judecata viitoare din Matei 25 arată clar că decizia cu privire la intrarea noastră în ceruri se va lua după relațiile pe care noi le-am avut cu oamenii cu care este cel mai greu să ai relații: cei suferinzi și cei proscrîși de societate. Cei care au intrat în relația cu Dumnezeu pentru că Dumnezeu a luat inițiativa să-i ierte și să îi primească în ciuda păcatelor lor de asemenea vor lua inițiativa de a ierta și a primi pe cei mai păcătoși ca și pe cei mai înjosiți de păcat.

Acum știm că ceea ce fi doare cel mai mult pe cei săraci, pe cei întemnițați și pe cei ce sînt în preajma morții este singurătatea lor adîncă, simțămîntul că nimănu nu-i pasă de ei. Paharul de apă dat celui însetat, haina pusă peste cel gol, sau vizita făcută celor în temniță le spune că și ei sînt destul de importanți pentru ca cineva să-și ia timp să fie cu ei.

Totuși aceste fapte pot fi îndeplinite și fără să intru în relație cu oamenii. De fapt așa putea să dau un pahar de apă unei persoane însetate, ceea ce mi-ar lua trei sau patru secunde, chiar și fără să mă uit la ea. La fel aș putea să dau o haină celui gol și apoi să-l părăsesc. Dar aceasta ar încălca intenția

„Căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie, prin credința în singele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încît să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Romani 3,23-26).

lui Isus cînd a rostit parabola. Căci acțiunea trebuie să fie modul în care noi intrăm în legătură cu cei care se simt părăsiți. Cît de mult ne interesăm și cît de mult timp petrecem — cu bucurie — în servirea celor mai greu de iubit și a celor mai incomozi? Aceasta spune mai mult decît orice altceva despre ceea ce sîntem. Putem să facem primul pas pentru împăcare cu cineva care ne-a jignit profund și fără nici un motiv? Putem să ne luăm timp pentru aceia din comunitate care au o nevoie bolnăvicioasă să te ocupi de ei, sînt așa de flămînzi după tine încît aproape că te înghit? Sîntem noi gata să primim în adunare pe cei fără cămin, cu mirosurile și mizeria lor?

Oameni atrăgători

Cînd spun că neprihănirea prin credință se exprimă mai bine în relațiile noastre decît în comportament, vreau să spun că trebuie să fim oameni deschiși, apropiați, atrăgători, oameni care pot să-i accepte pe ceilalți în ciuda defectelor lor. Legalistii se interesează numai de comportament, și ei nu sînt deloc atrăgători. Dacă ai făcut o greșală în prezența lor te simți definitiv compromis. „Neprihănirea” lor respinge în loc să atragă, respinge mai ales pe cei care nu sînt la fel de neprihăniți. El arată că sînt lipsiți de afecțiune, compasiune, bunătate. Ei pot să fie foarte aspri și neiertători cu cei slabi, și nervoși cu cei greșiți. Cînd un membru respectat al bisericii comite un păcat josnic, ei îl copleşesc cu critici aspre în loc să-l trateze cu milă și iubire.

Oamenii care se preocupă mai mult de fapte decît de relații nu numai că nu sînt iubitori, dar sînt și neubiți. Asemenea fariseilor ca și fratelui mai mare din parabolă ei refuză să intre în orice fel de relație cu păcătoșii, chiar cu frații lor. Pentru ei valoarea supremă este curăția, nu rîscumpărarea.

Putem spune că ei nu au învățat ce spune Evanghelia despre neprihănirea prin Domnul Hristos. Isus a spus ucenicilor că neprihănirea lor trebuie s-o întrecă pe aceea a cărturarilor și a fariseilor. Desigur că aici e vorba mai mult de calitate decît de cantitate. Ca să iubești pe cei ce te urăsc nu se cere *mai multă* iubire decît ca să iubești pe cei ce te iubesc. Este nevoie însă de un *alt fel* de iubire, și anume aceea iubire care prețuiește mai mult relațiile — chiar cu dușmanii noștri — decît faptele și comportamentul.

Relațiile nu se mențin niciodată în mod automat, fără efort. Ele sînt costisitoare. Cînd profetul Osea s-a dus în cetate și a găsit pe soția sa Gomera necredincioasă, el nu a mers fluierînd un cîntec vesel. El

se simțea umilit și rănit. Dar relația sa cu soția sa era mai importantă decît durerea pe care o simțea. Gomera ar fi putut să se împotrivească invitației lui Osea. Dacă ar fi făcut-o, ea ar fi rămas în adulterul ei și Osea ar fi rămas în durerea lui.

În Evrei citim că „pentru bucuria care-l era pusă înainte — bucuria de a fi unit cu frații și surorile Sale — Domnul Isus „a suferit crucea” (Evrei 12,2).

Toată ingeniozitatea tehnicii moderne nu poate „repara” un ou spart. Pentru asta ar fi nevoie de o minune. Totuși, cînd David a cerut lui Dumnezeu „zidește în mine o inimă nouă”, răspunsul lui Dumnezeu a constat chiar din această minune. Cînd relația cu Dumnezeu se sfîrșimă, ea nu poate fi restabilită fără minunea neprihănirii prin credință.

La sfîrșit, lucrurile nu vor avea nici o importanță: atunci vor conta numai oamenii și relațiile. Pentru aceasta „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mîntuită prin El”.

DINAMICA MÎNTUIRII

Istoria mîntuirii noastre este ineputabilă. Ea expune taina răului și deschide taina crucii prin care iubirea divină biruiește răul. Ea ne vorbește despre condiția disperată a familiei neamului omenesc, cum și despre planul lui Dumnezeu și puterea Sa de a ne reface după chipul Său. Este incredibilă veste bună că Dumnezeu a făcut pentru noi și în noi ceea ce noi niciodată nu vom putea face pentru noi înșine și ceea ce nici nu merităm a fi făcut pentru noi.

Această istorie va fi studiul și cîntul nostru în veșnicii. Mîntea noastră va continua să se dezvolte contemplînd „taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui” (Col. 1,26), și vom discerne comorile mult mai bogate ale iubirii și înțelepciunii divine.

Și totuși această veste bună este pentru noi toți. Deși profunzimile ei pun la lucru inteligența cea mai ascuțită, ea este totuși destul de simplă încît să fie înțeleasă chiar și de către un copil. Dumnezeu a făcut clar faptul că fiecare membru al

familiei omenesti poate să audă, poate să întrebe plin de uimire și poate să fie cîștigat de istoria iubirii divine. El dorește ca fiecare dintre noi să ajungem a ne da seama că în Isus Hristos sîntem acceptați, rîscumpărați și adoptați în familia lui Dumnezeu de pe pămînt și din ceruri. Această asigurare transformă disperarea în speranță și amărăciunea în bucurie; căci puterea transformatoare a iubirii lui Dumnezeu ne face oameni noi în Hristos Isus.

Advenștii de Ziua a Șaptea înțeleg Evanghelia într-un mod deosebit. Noi o vedem în lumina solilor celor trei ingeri din Apocalips 14,6—12. Lucrarea și chemarea noastră este aceea de a duce la bun sfîrșit proclamarea Evangheliei veșnice, vestind-o lumii întregi înainte de revenirea Domnului Hristos. Este aceeași istorie, aceeași veșnică istorie de la Geneza la Apocalips — întreita solie care, așa cum ni se spune, își are centrul în îndreptățirea prin credință,¹ dar ea este proclamată în contextul evenimentelor finale ale istoriei pămîntului și al lucrării lui Hristos în ceruri (Dan. 7,8; Apoc. 12,14; Evr. 8—10).

În istoria mîntuirii noastre noi mai vedem și o dimensiune cosmică. Planul divin împacă toate lucrurile din cer și de pe pămînt prin crucea lui Hristos (Col. 1,20). Lungul conflict al veacurilor dintre bine și rău și-a avut originea în ceruri, în răzvrătirea lui Lucifer împotriva lui Dumnezeu. El s-a întins pe pămîntul nostru atunci cînd proto-părinții noștri, Adam și Eva, s-au supus ispititorului.

În felul acesta păcatul a devenit o parte din noi, iar planeta noastră a devenit arena în care Isus Hristos Se luptă cu Satana pentru noi.

Legea lui Dumnezeu care este expresia caracterului Său, joacă un rol central în această controversă. Lucifer a negat că „Legea este dreaptă și bună, a respins autoritatea ei și a pretins că ea nu trebuie păstrată; și el și supușii săi continuă să i se opună. Rîscumpărînd, salvînd pe oameni, bărbați și femei, din răzvrătire și păcat, Dumnezeu rămîne credincios față de propriul Său caracter și față de Legea Sa. Activitatea Sa plină de har este aceea care ne mîntuiește și în același timp îndreptățește caracterul și Legea Sa și împacă lumea cu Sine (2 Cor. 5,19).

Acest studiu se concentrează asupra dinamicii mîntuirii. El nu-și propune să se ocupe de toate aspectele Planului de Mîntuire, după cum nu pretinde că pătrunde în toată profunzimea tainelor lui. El se ocupă de oameni, de bărbații și femeile de aici și de acum; el se străduiește să spună în mod deschis vestea cea

bună pe care Dumnezeu o are pentru noi. Această veste bună, Evanghelia, este atât de diferită de modul de a gândi al omului încât surprinde pe mulți. Ea este cu ușurință denaturată, pierdută sau întunecată — chiar în dezbaterile teologice. De aceea, ea trebuie povestită și repovestită, probată și aprofundată, auzită iarăși și iarăși... mereu.

PARTEA I — NEVOIA DISPERATĂ A OMENIRII

Mai înainte de a accepta vestea cea mai bună, noi trebuie să recunoaștem nevoia noastră disperată. Noi trebuie să vedem că nu putem face nimic pentru a ne întoarce la Dumnezeu și să îmbunătățim natura noastră rea; astfel, starea noastră este fără de speranță. Unei astfel de sărăcii — mintale, fizice și spirituale — îi vine în ajutor Dumnezeu mântuirii.

1. — Noi stăm vinovați, condamnați înaintea lui Dumnezeu (Rom. 3,19—20). Noi sintem niște răzvrătiți în inima noastră, în faptele noastre, instrăinați de Dumnezeu și unul față de altul. Chiar și faptele noastre bune sînt ca o cîrpă murdară înaintea Lui (Is. 64,6), pentru că pînă și cele mai bune motive ale noastre sînt întinate: ne mîndrim cu reputația noastră, sintem mîndri de faptele noastre bune, ne comparăm cu alții. Dar atunci cînd ne vedem așa cum ne vede Dumnezeu, atunci ne dăm seama că sintem o amestecătură de bine și rău, totdeauna un mîunchi de dorințe ce vin în conflict unele cu altele, de emoții și aspirații contradictorii. În lăuntrul ființei noastre noi sintem deficitari (Is. 1,5—6).

De asemenea noi nu sintem în stare să schimbăm statutul, poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Nici un sacrificiu, nici un dar, nici un act de devoțiune — nici o lucrare de nici un fel — nu pot să restaureze legăturile rupte. Primii noștri părinți au fost creați după chipul lui Dumnezeu, dar chipul lor a ajuns desfigurat (Gen. 1,27; 4 T p. 294). După păcătuiră lor ei au

fugit, s-au ascuns de prezența lui Dumnezeu. „Păcatul a stricat și aproape a șters chipul lui Dumnezeu în om”² și ceea ce este mai rău este faptul că noi continuăm să fugim de El.

2. — Noi sintem instrăinați chiar de noi înșine. Noi sintem frămîntați de indoieli și conflicte. Sintem înspăimîntați de adîncimile păcatului pe care le vedem în alții, și simțim în noi undele aceluiasi rău. Sintem apăsăți de vinovăția păcatului, „Căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom. 3,23). Ne proclamăm libertatea dar sintem supuși jugului robiei (Gal. 5,1) și robi ai stricăciunii (2 Petru 2,19).

3. — Sintem instrăinați unul de altul. Adesea căutăm să strîngem bogății pentru noi și să ne mărîm reputația în detrimentul sau pe seama altora, astfel că devenim geloși și suspicioși, invidioși și vicleni, insensibili și cruzi (Ier. 17,9). Sistemul relațiilor umane stabilit de Creator zace în paragină (Rom. 1,28—32, iar noi căulăm să-l peticim într-o parte sau alta, dar eforturile noastre sînt fragmentare, nepotrivite și ineficiente.

4. Ne-am instrăinat de lumea creată. Dumnezeu ne-a dat stăpînirea asupra lumii (Gen. 1,26; Ps. 8,6), dar am transformat slujirea în exploatare. Pustiim resursele pămîntului, consumîndu-le cu lăcomie și tot ceea ce găsim folosim numai pentru noi (Apoc. 11,18).

Toate planurile, eforturile și speranțele noastre sînt compromise de către starea noastră de păcat. În mod individual și colectiv, sintem sub condamnare pentru ceea ce am făcut și pentru ceea ce sintem, căci spiritul de revoltă împotriva lui Dumnezeu face parte din noi, face parte din instrăinarea în care ne găsim și este o urmare a păcatului (Rom. 5,18)³.

Sintem, din punct de vedere spiritual, pierduți și singuri. Sintem neînstare să ne ajutăm.

PARTEA II — INIȚIATIVA DIVINA.

Vestea cea bună a Bibliei este aceea că Dumnezeu a luat inițiativa să ne salveze. El a venit la noi în starea pierdută în care ne aflăm, oferindu-ne mîntuirea în toată abundența ei.

Evanghelia schimbă toate înțelegerile și străduințele omenești. De la natură noi acționăm pe principiul realizărilor; răsplata trebuie să fie potrivită cu realizările. Dar vestea cea bună este aceea că „darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 6,13). Căci unde abundă păcatul, harul este mult mai abundent (Rom. 5,20). Dumnezeu este generos în iubirea Sa. El este mai presus de posibilitatea noastră de a-L înțelege.

În toată Biblia Dumnezeu este Acela care are inițiativa mîntuirii. Odată cu făptuirea primului păcat El a venit și a căutat pe păcătos: „Unde ești?” (Gen. 3,9). Și această întrebare răsună prin veacuri ajungînd pînă la noi. El a chemat pe Abraam și l-a făcut tatăl celor credincioși (Gen. 12, 1-3; 15,6-21; Evr. 11,8-10). În Egipt, El a inițiat eliberarea semințiilor ebraice din robie (Ex. 3,6-10). Iar în Babilon, El a intervenit pentru a-i aduce înapoi din exil (2 Cron. 36,22-23).

Această activitate mîntuitoare a lui Dumnezeu este cuprinsă în expresia neprihănire. Biblia ne înfățișează neprihănirea lui Dumnezeu prin ceea ce El face; ea nu este numai o simplă stare de lucruri (declarație) ci mai degrabă se manifestă în activitatea ei unică de mîntuire. Și în această activitate Israel găsește nădejde. De aceea psalmistul declară: „Călăuzește-mă Doamne pe calea plăcută Ție” (Călăuzește-mă Doamne, în neprihănirea Ta — tr. engl.) (Ps. 5,8); „Izbăvește-mă în dreptatea (neprihănirea) Ta” (Ps. 31,1; Ps. 71,1). În același timp Dumnezeu anunță: „Eu îmi apropii neprihănirea, nu este departe... și mîntuirea Mea nu va zăbovi” (Is. 46,13; vezi și

A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sînt neprihăniți și disprețuiau pe ceilalți. „Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu și altul vameș. Fariseul sta în picioare și a început să se roage în sine astfel: „Dumnezeule, Ți mulțumesc că nu sint ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămînă, dau zeciuială din toate veniturile mele. Vameșul sta departe, și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorit acasă socotit neprihănit decît celălalt. Căci oricine se înalță va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat”.

51,5; 56,1). Astfel putem spune că neprihănirea lui Dumnezeu aduce mîntuirea. De aceea Dumnezeu este numit „Domnul, neprihănirea noastră” (Ier. 23,6).

Neprihănirea mîntuitoare a lui Dumnezeu nu este în conflict cu Legea Sa cea veșnică. La Sinai, Legea a fost dată în formă scrisă ca parte a actului mîntuitor al lui Dumnezeu, aceasta pentru a defini termenii legămîntului și relației dintre Dumnezeu și copiii Săi de pe pămînt, dar nu ca un mijloc de mîntuire. Legea ne avertizează că Dumnezeu „nu va ierta (îndreptăți) pe cel vinovat (rău)” (Ex. 23,7). Și totuși înaintea Lui „nici un om viu nu este fără prihană (neprihănit)” (Ps. 143,2). Și deoarece Dumnezeu este „judecător a tot pămîntul” (Gen. 18,25), El nu poate să acționeze în mod nedrept. Orice păcătos trebuie să se aștepte la o sentință de condamnare datorită vieții lui. Înțelegînd acest lucru psalmistul spunea: „Nu intra la judecată cu robul Tău” (Ps. 143,2). În ceea ce privește Legea dată la inițiativa lui Dumnezeu, ea spune oamenilor ce trebuie să facă, dar nu pentru a cîștiga mîntuirea; numai Dumnezeu poate crea o inimă curată (Ps. 51,10), și profetul anunță că Cel Ales de Dumnezeu „va pune pe mulți într-o stare după voia lui Dumnezeu (va îndreptăți pe mulți) și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor”... El însuși „a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați” (Is. 53,11,12).

În Isus Hristos inițiativa divină atinge un apogeu unic. Dumnezeu a intervenit totdeauna pentru a aduce mîntuirea. Acum, printr-un act suprem de sacrificiu, Dumnezeu-Fiul S-a intrupat și a venit pe pămînt ca Mesia: „Și Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi” (Ioan 1,14). El a devenit una cu noi împărțînd cu noi viața aceasta în condițiile păcatului spre a ne arăta ce înseamnă sau cum trebuie să fie adevărata natură umană — a omului făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. El a suferit și a fost pus la probă, S-a luptat cu ispititorul (Evr. 2,14-17; 5,7-9). Prin cuvînt și prin viața Sa, prin moartea și învierea Sa, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, deci Dumnezeu-Om, ne-a adus vestea cea bună, a iubirii lui Dumnezeu față de noi și a mîntuirii pe care El ne-a pus-o înainte (Ioan 3,16).

Mereu și mereu viața și învățăturile lui Isus Hristos au descoperit caracterul Tatălui Său (Ioan 1,18). În loc de a tremura de teamă sau să ne răzvrătim împotriva Lui, noi trebuie să-L numim „Tată” (Mat. 6,9). Toate trăsăturile de caracter, de exemplu bunătatea, purtarea de grijă și iubirea părintească, chiar și a celui mai perfect tată nu sînt decît o slabă reflectare a iubirii Tatălui ceresc. El este divinusul Părinte care are grijă chiar și de păsări și de crinii cîmpului (Mat. 6,25-34). El este divinusul Părinte iubitor, care consideră pe toți cei ce trăiesc pe pămînt ca fiind copiii Săi, chiar dacă El nu este recunoscut ca Tată de toți (Mat. 5,43-48). El este Dătătorul divin, care are o deosebită plăcere de a revărsa binecuvîntările Sale asupra copiilor Săi (Mat. 7,7-12).

Generozitatea Sa ne uimește. El acordă cu generozitate mîntuirea și o dă tuturor fără plată. Noi nu putem face nimic ca s-o cîștigăm. El nu este un Suveran minios, și nici un Judecător aspru. Mai degrabă El revărsa binecuvîntările Sale cu multă deschidere de inimă, fără să țină seama dacă merităm sau nu lucrul acesta. Singura noastră condiție este aceea de a ne manifesta nevoia. Nu putem avea nici o pretenție asupra Lui (Mat. 18,23-25; 20,1-56; Luca 18,9-14). Harul lui Dumnezeu totdeauna surprinde pe cei ce se consideră a fi neprihăniți. Aceasta este așa-numita îndreptățire care este o sfidare a învățăturilor lui Isus Hristos. Unii ca aceștia nu pot înțelege ideea că mîntuirea este realmente și în totalitatea ei fără plată. Ei se prind de unele vestigii ale activității meritorii a omului, de unele din realizările lor și în care ei găsesc o tainică satisfacție (Mat. 21,31; Luca 14,11).

Lucrarea și misiunea lui Isus Hristos corespunde cu această descoperire a lui Dumnezeu. El a venit ca Unul trimis de Tatăl (Ioan 5,36, 37), întru chiparea vie a iubirii divine față de o lume pierdută. El n-a venit să ne condamne, ci să ne mîntuiască (Ioan 3,16-21; Mat. 1,21).

Și în această misiune a Sa El exemplifică eliberarea (Luca 4,16-21). El ne eliberează din sclavia păcatului și a celui rău. El ne eliberează de asemenea de moartea veșnică (Evr. 2,14,15). El ne eliberează de vină și vestește anul de îndurare al

Domnului (Luca 4,19), oferind iertare tuturor aceluia care cred. Venim la El zdrobiți, împovărați și inrobiți, plecăm de la El plini de bucurie, născuți din nou spre a trăi ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, ale unui Dumnezeu iertător.

Misiunea și lucrarea eliberatoare a lui Isus L-au adus în mod inevitabil la cruce. El a prevăzut acest lucru, a încercat să se scuture de ea, dar a acceptat-o în conformitate cu voința divină. Intreaga Sa viață a arătat spre ea. Oricît a fost de important pentru El ca să trăiască printre noi și pentru noi, numai prin moartea Sa Dumnezeu a putut să ne mîntuiască⁴ (Rom. 3,21-26).

El a fost Mielul junghiat de la întemeierea lumii (Apoc. 13,8). Mai înainte ca lumea să fie adusă la existență, Dumnezeu S-a legat să vină în întîmpinarea crizei păcatului și a morții⁵. Păcatul nu este un lucru simplu și Dumnezeu nu trece cu ușurință peste el; inițiativa divină răspunde cerințelor Legii călcate. Dumnezeu este drept și socotește neprihănit pe cel ce crede în Isus (Rom. 3,26), prin jertfa Golgotei. Dumnezeu nu numai că a devenit om, carne, și S-a luptat cu ispitele fără să Se supună lor (Evr. 4,15), ci în actul de apogeu al seriei incredibile a inițiativelor divine, El avea să moară pe o cruce a rușinii și disprețului, ca jertfă ispășitoare și răscumpărătoare pentru noi toți: „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce” (Filip. 2,8).

Isus a murit pentru orice om din orice loc și din orice timp. Acesta a fost evenimentul către care arătau jertfele din Vechiul Testament. Faptul acesta a împăcat lumea cu Dumnezeu (2 Cor. 5,19); el a eliberat omenirea de sub puterea lui Satana; a deschis ușa unei vieți de unire cu Dumnezeu. Creștini fiind, nu trebuie deci să ne fie rușine de cruce. Ea este garanția iertării noastre, temelie siguranței noastre, și chează viața noastră veșnică în Dumnezeu. „Departa de mine gîndul să mă laud cu altceva de cît cu crucea Domnului nostru Isus Hristos” (Gal. 6,14)⁶.

În timp ce crucea și învierea Domnului Hristos constituie punctul central al veacurilor (Evr. 9,26), inițiativa divină nu se termină cu ele. Învierea lui Hristos, înălțarea

„Isus le-a zis: 'Eu sînt Pîinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămînzî niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată. Dar v-am spus că M-ați și văzut, și tot nu credeți. Tot ce-mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară; căci M-am pogorit din cer ca să fac nu voia Mea ci voia Celui ce M-a trimis. Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi'” (Ioan 6,35-40).

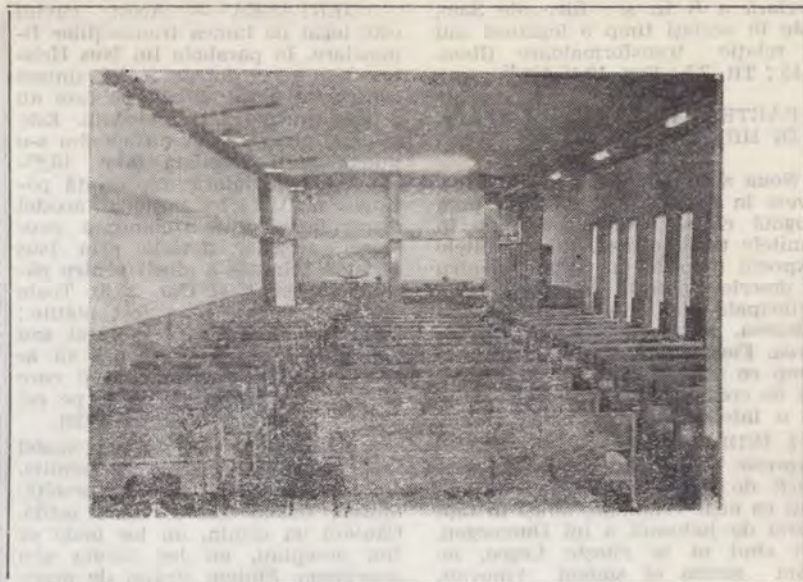
Sa la dreapta Tatălui, cereau ca Duhul Sfint să fie revărsat asupra lumii (Ioan 14,16.26). Duhul Sfint a îndemnat totdeauna pe bărbați și femei să urneze lui Dumnezeu; acum El vine într-un mod nou. Fără El voința noastră este slabă, atît de mult îndreptată spre rău, încît nu putem prin noi înșine să alegem binele. Dar El dă energie voinței noastre, astfel încît putem să răspundem veștii celei bune și să acceptăm darul mîntuirii (Ioan 3,5-8; 7,17; Filip. 2,13). În acest fel lucrarea lui Isus este continuată; Duhul Sfint convinge lumea de păcat, de neprihănire și judecată (Ioan 16,8).

Istoria mîntuirii este astfel istoria harului și a iubirii. Dumnezeu, care simte plăcere să ierte, a răscumpărat lumea prin Isus Hristos. În orice punct al acestei istorii, inițiativa aparține lui Dumnezeu.

PARTEA III. RĂSPUNSUL DAT DE OM HARULUI DIVIN

În timp ce Hristos, prin moartea Sa, a răscumpărat lumea și a plătit pedeapsa pentru fiecare păcat, nu orice persoană va trăi experiența mîntuirii. De ce oare acest lucru? Pentru că Dumnezeu nu folosește forța, nici chiar pentru binele nostru. El a lăsat mîntuirea ca un dar, dar El nu ne forțează să primim acest dar. El a lucrat această împăcare, dar noi trebuie să fim de acord; să acceptăm această împăcare.

Răspunsul omului față de harul dat se materializează în credința lui, iar esența credinței este încrederea, a lua pe Dumnezeu pe cuvînt (Rom. 14,23; Evr. 11,1). În Biblie Abraham ne este prezentat ca un mare exemplu de credință, despre care Pavel citind din Vechiul Testament, ne spune că „el a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire“ (Rom. 4,3; Gen. 15,6). Aici, în contextul unui legămînt făcut de Dumnezeu, credința lui Abraham nu este numai o simplă acceptare intelectuală, ci un răspuns total al încrederii în făgăduințele Cuvîntului lui Dumnezeu și al acceptării Cuvîntului Său. În acest act al credinței, Abraham este într-o bună și dreaptă legătură cu Dumnezeu, iar rezultatul este ascultarea (Evr. 11,8). Astfel el ascultă de Dumnezeu și este circumcis (Gen. 17,22-27). Credința, în sensul biblic, nu este nicidecum un act al intelectului, ci este totdea-

INTERIORUL CASEI DE RUGĂCIUNI A COMUNITĂȚII TECUCI, CONFERINȚA BACĂU

una o legătură a credinței care lucrează prin iubire (dreptate) (Gal. 5,6)⁷.

Nu este niciun merit în credință, noi nu simțim mîntuiți de credință, ci de har. „Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință“ (Ef. 2,8). „Nu este nimic în credință ca să facă din ea mîntuirea noastră“⁸. „Dar credința este mijlocul, instrumentul prin care noi solicităm darul mîntuirii lui Dumnezeu“⁹. Numai crucea este mîntuirea noastră, jertfa ispășitoare a Domnului Hristos care a avut loc pe ea. Credința este personala noastră acceptare a crucii ca fiind actul decisiv al lui Dumnezeu în favoarea noastră.

Fără a fi atras de Dumnezeu, nimeni nu poate veni la El (Ioan 6,44)¹⁰. Fețele noastre sînt întoarse de la El și ne lipsește pînă și dorința de a ne întoarce la El. Voința noastră este așa de slabă încît continuu noi alegem numai răul (Ier. 13,23). Dar Duhul Sfint dă putere voinței noastre, trezind în noi dorința după Dumnezeu. El ne conduce la pocăință, ne pare rău de păcat și ne întoarcem de la el, atunci cînd prin credință sîntem gata să primim darul lui Dumnezeu¹¹. Astfel, credința însăși este un dar al lui Dumnezeu oferit nouă tuturor (Ef. 2,8) prin Scripturi¹².

Noi nu putem intelege pe deplin modul în care Duhul Sfint dă energie voinței noastre de a produce credință. Putem spune că primim mîntuirea lui Dumnezeu pentru că am ales acest lucru, dar trebuie să spunem de asemenea că orice este omenesc în credință este posibil numai datorită inițiativei divine în lucrarea Duhului Sfint. În acest fel nu poate fi vorba de nici o „laudă“ în credința noastră (Rom. 3,27).

Posibilitatea credinței este insoțită de posibilitatea respingerii ei. Noi putem rezista îndemnului Duhului Sfint și să nesocotim darul ce ne este oferit de Dumnezeu. Făcînd astfel, ne condamnăm singuri, pentru că am nesocotit darul și am disprețuit iubirea Sa (Ioan 3,18.19).

Rezultatele mîntuirii dobîndite prin credință sînt foarte cuprinzătoare; sîntem în totul reorientați, avem atît o situație, o poziție nouă, cît și o viață nouă. În următoarele două capitole vom studia situația nouă, poziția noastră nouă și viața cea nouă în Isus Hristos. Trebuie să ne dăm seama totuși că, în timp ce aceste aspecte pot fi despărțite pentru a face mai clară discuția lor, în experiența vieții ele nu pot să fie separate. Activitatea mîntuitoare a lui Dumnezeu care ne

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sliști și fără prihană înaintea Lui, după ce în dragostea Lui, ne-a rînduit mai dinainte să fim îniați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin singele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspîndit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere“. (Efes, 1,4-8)

declară a fi fii și fiice ale Sale, este în același timp o legătură sau o relație transformatoare (Rom. 5,15; Tit. 3,5; Evr. 10,16-17)¹⁵.

PARTEA IV — O NOUĂ STARE ÎN HRISTOS

Noua stare sau poziție pe care o avem în Hristos, este cu mult prea bogată ca s-o putem cuprinde în limitele unui termen. Între multe expresii folosite în Biblie pentru a descrie această realitate, cele principale sînt: îndreptățirea, împăcarea, iertarea, înfierea și sfințirea. Fiecare din acești termeni în timp ce este în mod obișnuit folosit de creștini, are totuși o folosință și o înțelegere distinctă în Biblie.

1. **ÎNDREPTĂȚIREA** — Această expresie vine din limbajul unei curți de judecată. Sîntem considerați ca niște criminali, aduși în fața barei de judecată a lui Dumnezeu. Pe cînd ni se citește Legea, ne dăm seama că sîntem vinovați, chiar dacă ne-am declara nevinovați în termenii unui comportament exterior, Legea cercetează motivele și dorințele noastre și zdrucește astfel apărarea noastră. „Legea este duhovnicească, dar eu sînt pămîntesc, vîndut rob păcatului” (Rom. 7,14). Dar iată că se produce o agitație în sala de judecată. Apărătorul nostru se ridică să vorbească în apărarea noastră. În loc de a fi de acord cu condamnarea noastră la moarte, El prezintă propria Lui moarte; în timp ce recunoaște neascultarea noastră, El arată spre ascultarea Lui. În loc să apere neprihănirea noastră, El ne acoperă cu propria Sa neprihănire¹⁶. În acest fel El stă pentru noi ca reprezentant al nostru¹⁵ și înlocuitor al nostru¹⁶. Datorită Lui se pronunță verdictul — „Achtat”. De acum sîntem eliberați de acuzația Legii ce ne condamnă mai înainte. Aceasta este însemnătatea expresiei îndreptățire prin har, posibilă prin credință (Rom. 3,21-26).

2. **ÎMPĂCAREA** — Tabloul este luat aici din relațiile existente între oameni. Relațiile de prietenie dintre doi s-au stricat și simțăminte potrivnice de înstrăinare au pus stăpînire pe ei. Una din părți, totuși, a acționat deja pentru a restabili relațiile de prietenie; El a mers pînă la capăt, și chiar dincolo de orice așteptare omenească, dincolo de orice gînd sau acțiune, pentru a repune lucrurile în ordine. Încă o dată Dumnezeu a avut inițiativa, El ne-a împăcat cu Sine prin Hristos (2 Cor. 5,18). Atît cît îl privește pe El orice cauză de reavoință sau dușmănie a fost înlăturată. Dar partea cealaltă rămîne încă înstrăinată. Ea mai păstrează sentimente de vinovăție pentru activități ce duc la ruperea legăturilor; ea își hrănește ostilitatea sa. Dar într-o zi, totuși, situația aceasta desnădăjduită și mîrînămiea celeilalte părți a atins inima sa. El se reîntoarce și se împacă (2 Cor. 5,20; Rom. 5,10)¹⁷.

3. **IERTAREA** — Acest cuvînt este legat de lumea tranzacțiilor financiare. În parabola lui Isus Hristos despre cei doi datornici, sîntem confrunțați cu o datorie pe care nu o vom putea plăti niciodată. Este așa de imensă, încît nu sperăm s-o putem plăti vreodată (Mat. 18,25-35). Această datorie reprezintă păcatele noastre. În mijlocul acestei sperate situații, Dumnezeu anulează această datorie prin Isus Hristos. „Hristos a murit pentru păcatele noastre” (1 Cor. 15,3). Toate datoriile noastre au fost plătite; ne bucurăm acum de statutul sau starea aceluia care nu mai au această datorie a păcatului și care deci, la rindu-le, iartă și ei pe cei ce le sînt datori (Mat. 18,32-33).

4. **ÎNFIEREA** — Acest model face parte din relațiile de familie. Noi sîntem într-o stare nenorocită. Sîntem orfani într-o lume ostilă. Căutăm un cămin, un loc unde să fim acceptați, un loc căruia să-i aparținem. Sîntem străini de poporul Israel, și străini de legămîntul făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume (Ef. 2,12). Dar într-o zi sîntem înfiați. Tatăl nostru completează toate formularele, plătind întregul preț al adopțiunii noastre, făcîndu-ne astfel copii ai Săi. El ne zice bun-venit în casa Sa și ne acordă toate drepturile și privilegiile de fii. Noi primim întreg statutul de fii și fiice. „Dar cînd a venit împlinirea vremii Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea” (Gal. 4,4-5; Rom. 8,15)¹⁸.

5. **SFINTIREA** — Această expresie este de obicei folosită de creștini pentru a arăta creșterea spre idealul divin. În Biblie totuși, expresia are o paletă largă de semnificații, adesea însemnînd o nouă stare sau condiție a vieții. Astfel, adesea înseamnă „dedicare” sau „consecrare”, așa cum spune Pavel în epistolele sale adresate celor „sfințiți” sau „sfinți” (Rom. 1,7; 1 Cor. 1,2; 2 Cor. 1,1; Ef. 1,1). El scrie de asemenea corintenilor: „Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți” (1 Cor. 6,11). Semnificația expresiei este luată din serviciul sanctuarului. În Israel orice și oricine era asociat cu sanctuarul trebuia să fie pus deoparte de lucrurile profane și „consecrat” lui Dumnezeu și slujirii Lui. Astfel, într-o lume răzvrătită Dumnezeu are pe aceia care aparțin Lui, care sînt puși deoparte de lume, și consacrați Lui. Pentru că ei au acceptat, prin credință, harul Său ei nu mai aparțin prințului răului. Ei sînt sigilați cu sigiliul lui Dumnezeu; ei sînt acum proprietatea Lui pe care cu scumpătate o are în mijlocul tulburărilor acestei lumi (Fil. 2,15)¹⁹.

Acești termeni — îndreptățire, împăcare, iertare, înfiere și sfințire, împreună cu ideile pe care le conțin, arată către noul nostru statut sau noua noastră stare de creștini. Ele ne spun cît de minunate sînt

REALIZĂRI ● REALIZĂRI

urmare din pag. a 4-a

și tratament”. Organizată sub egida Direcției sanitare județene și a filialei Vaslui a Societății de științe medicale, această manifestare științifică a reunit un mare număr de cadre didactice universitare și medici de renume pe plan național și mondial. Celor peste 20 de referate și comunicări, axate pe cercetări proprii și pe aplicarea celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii mondiale în domeniu, li s-au adăugat o masă rotundă („Despre factorii de risc în bolile cardiovasculare”) și proiecția unor filme științifice pe această temă.

Argeș: BRUTĂRII LA SATE

În comunele județului Argeș, în ultimul timp, continuă să se dezvolte rețeaua de brutării menite să ofere sătenilor produsele de panificație necesare. Astfel, celor 38 unități existente, cu concursul nemijlocit al uniunii județene a cooperativei agricole de producție și al secției de producție alimentară — Pitești, s-au mai adăugat acestora încă șapte. Este vorba despre brutăriile construite în comunele Băbana, Comești, Valea Iașului, Albești de Muscel, Dimbovicioara, Bughea de jos, Valea Danului. Se află, de asemenea, în construcție, cu termen de punere în funcțiune în cursul acestui an, brutăriile din comunele Arefu și Cepari.

PE URMELE LUI MIRCEA CEL MARE

În valoroasa colecție a „Editurii Sport-Turism” a apărut lucrarea „Pe urmele lui Mircea cel Mare”, elaborată de istoricul Constantin Căzânișteanu. Lucrarea înfățișează înainte de toate cadrul istoric în care s-a desfășurat domnia marelui voievod al țării românești sud-carpatice: chipul așezărilor acestea, drumurile ce o brăzdau, raporturile sale cu statele vecine. Urmărind firul faptelor marelui domn, subliniind trăsăturile gîndirii sale politice, detașînd țelurile programului său de acțiune, autorul stăruie asupra strînselor legături dintre Muntenia și celelalte țări române (Transilvania, Moldova, Dobrogea), Mircea cel Mare dovedindu-se sub multiple aspecte un precursor strălucit al înfăptuirilor lui Mihai Viteazul. Cu bogăție de date este reconstituit uriașul efort politic, diplomatic și militar al voievodului Mircea cel Mare pentru apărarea libertății țării sale, pentru înlăturarea gravelor primejdii pe care politica agresivă a unora dintre statele vremii le creau pentru existența independentă a țărilor române.

privilegiile noastre și cât de sfințit este numele cu care sîntem numiți²¹.

Aceste expresii sugerează de asemenea responsabilitate. Pentru că sîntem fii și fiice ale lui Dumnezeu, ale Împăratului cerului, de aceea trebuie să trăim de așa manieră ca să corespundem statutului nostru regal. Fiind achiziți în curtea de judecată a cerului pentru că Isus a luat locul nostru, trebuie să ne manifestăm grațitudinea noastră prin felul în care trăim. Deoarece noi am luat cunoștință de măsurile divine, chiar de moartea lui Hristos pe cruce, care a dus la împăcarea noastră, nu mai putem nicicum să luăm cu ușurință cunoașterea lui Dumnezeu. Odată îndepărtată povara zdrobitoare a vinovăției noastre noi trebuie să fim foarte atenți ca să nu mai ajungem iarăși sub robia datoriei. Acum, deoarece nu mai sîntem singuri și înstrăinați, ne vom bucura în marea noastră familie și vom căuta să-I onorăm numele. Pentru că Dumnezeu ne-a chemat departe de lume, nu mai putem să păstrăm stilul ei de viață și să urmăm scopurile și condițiile ei (2 Cor. 6,16-18).

De aceea, noi trebuie să avem o nouă atitudine față de păcat și păcătuire. Domnia păcatului a fost frîntă în viața noastră; sîntem slujitori ai lui Dumnezeu, supunind ființele noastre ca instrumente ale neprihănirii (Rom. 6,12-19). Noi putem face totul prin Hristos care ne întărește (Fil. 4,13). Dumnezeu dorește ca noi să obținem biruința asupra oricărui păcat. „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți” (1 Ioan 2,1). Dar chiar dacă am alunecat și cădem, păcatele noastre nu sînt exact la fel ca ale celor nerăscumpărați. Din punct de vedere exterior actele pot fi identice, dar atitudinea lăuntrică față de ele este în mod radical diferită. Cel necredincios se simte „ca acasă” în păcat, fără să-i pese de urmări și de Dumnezeu, și este adesea într-o deliberată împotrivire față de Legea Sa. Atunci însă cînd cel credincios păcătuiește, el urăște păcatul; pentru el păcătuirea a fost cauza morții Mîntuitorului, și el nu dorește să crucifice din nou pe Fiul lui Dumnezeu (1 Ioan 3,4-10; Evr. 6,6)²¹.

Alta vreme cît sîntem în relația credinței cu Dumnezeu, noi ne păstrăm noul nostru statut de fii și fiice ale Sale. Deși adesea noi sîntem biruiți de ispite, nu sîntem lepădați pentru că noi încă mai avem un Apărător la Tatăl, pe Isus Hristos cel neprihănit (1 Ioan 2,1), care este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire (1 Ioan 1,9). Noi rămînem membri ai familiei divine. Nu ocazionalele fapte bune sau fapte rele sînt acelea care arată direcția în care ne îndreptăm,

ci direcția generală a vieții arată acest lucru și anume — dacă am devenit iarăși răzvrătiți în inimile noastre, sau ne aflăm încă în relația credinței cu El²².

Noul statut al vieții noastre cuprinde relații noi. Una nu poate să se despartă de cealaltă. Primind darul mîntuirii lui Dumnezeu, noi trăim acum prin credință... Avem nevoie să mergem spre Dumnezeu zi de zi, într-o încredere plină de iubire, întorcîndu-ne de la mîndria noastră și sprijinindu-ne în totul pe El. Legăturile vor crește și se vor întări, dacă nu, ele vor slăbi și vor muri. Dumnezeu dorește să se realizeze cele dintîi, dar nu poate interveni în alegerea celei de-a doua căi. El nu va viola libertatea omului în ceea ce privește credința. Dacă vom îngădui ca noua noastră legătură, noua noastră relație, să moară, nu vom mai putea pretinde să beneficiem de binefacerile noului statut al mîntuirii (Evr. 6,4-8; Ioan 15,4-8)²³.

PARTEA V — NOUA VIAȚĂ ÎN HRISTOS

Noul statut al nostru în Hristos este în mod inseparabil legat de noua mea viață. Darul mîntuirii, primit prin credință, ne face oameni noi. Iubirea divină care a luat inițiativa trezește în noi iubire, și sîntem schimbați treptat, progresiv, în asemănarea cu Dumnezeu. Această schimbare are diferite dimensiuni legate unele de altele.

1. **NAȘTEREA DIN NOU.** Nimeni nu poate descoperi pe deplin taina nașterii din nou. Duhul Sfînt lucrează asupra noastră, și noi sîntem „născuți din nou” sau regenerați (Ioan 3,4-8). Există o schimbare fundamentală în direcționarea vieții noastre, a atitudinilor noastre și a valorilor. Ne menținem individualitatea, dar acum ea nu mai este egocentristă. Ne-am îndepărtat de la obiceiul de a ne hrăni eul și ne-am direcționat spre slujirea lui Dumnezeu și a aproapelui. „Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh” (Ioan 3,6).

2. **RESTAURAREA.** Sub puterea Duhului Sfînt, chipul lui Dumnezeu ce era aproape șters în noi, este supus procesului unei continue restaurări.

Este o restaurare mintală, fizică și spirituală (1 Tes. 5,23). În loc de neliniște, îngrijorare sau lupte lăuntrice, vom avea „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere” (Filip. 4,7). Noi avem bucuria dăinuitoare a Domnului, dispoziția de a face după plăcerea Lui, după voia Sa (Filip. 2,13) și a trăi pentru slava Sa. Il onorăm în trupul nostru, templul Duhului Sfînt, prezentîndu-l ca o jertfă vie în slujba Sa” (1 Cor. 6,19-20; Rom. 12,1-2).

Există o restaurare și a relațiilor personale. Vedem atunci orice persoană așa cum o vede Dumnezeu, fără prejudecăți rasiale, sociale, de clasă, sex sau religie. Toți sînt una în Isus Hristos (Gal. 3,28). Avem atunci dragoste pentru alții, îi apreciem pentru ceea ce sînt, căutăm atunci să înțelegem împrejurările care au modelat viața lor, ne îngrijim, ne preocupăm de ei cu un interes plin de iubire creștină.

Există o restaurare a legăturilor cu lumea fizică. În starea de păcat, stăpînirea care a fost dată primilor părinți în Eden (Gen. 1,26) a devenit exploatare. Acum este restaurată lucrarea de slujire plină de răspundere sub călăuzirea lui Isus Hristos și primim resursele lumii ca niște daruri ale lui Dumnezeu ce ne-au fost date.

3. **CREȘTEREA.** Noua viață este o viață de creștere în Hristos. Chipul divin este în mod progresiv refăcut în noi pe măsură ce privim la Domnul nostru (2 Cor. 3,18). Acest proces este de obicei numit sfințire, deși Biblia se referă la el în diferite feluri. „Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea pînă la capăt în frica de Dumnezeu” (2 Cor. 7,1). În acest fel putem crește „în toate privințele” (Ef. 4,15)²⁴.

Creșterea spirituală se reflectă în cuvintele și acțiunile noastre. Aceste „fapte” sînt totuși rezultatul mîntuirii noastre și nicicum un mijloc pentru obținerea ei. În loc de a se simți repulsi față de rînduiriile divine și deci să căutăm să le evităm, acum simțim plăcere în a cunoaște voia lui Dumnezeu și a o urma (Ps. 40,8). Acum punem voința noastră alături de voința lui Dumnezeu și ocolim orice păcat cunoscut; astfel Legea Sa ajunge să fie împlinită în viața noastră (Rom. 8,1-4; 13,8-10; Gal. 5,14).

Calca ascultării ne duce la o înțelegere mereu crescîndă a voinței lui Dumnezeu pentru noi (Prov. 4,18). Din înălțarea ei în viață și învățăturile lui Isus Hristos, vedem că ea este cu mult mai mult decît un set de rînduiri care cer o supunere exterioară. Ne dăm seama că ea cercetează chiar gîndurile și motivele noastre, dorințele și intențiile inimii. De asemenea ascultarea nu este absența călcării Legii (deci a păcătuirii), ci ea este o viață de împlinire activă a bineului. Ea se concentrează într-o activitate necăutată, dar plină de iubire în relația cu oricare persoană cu a cărei viață venim în contact. Este o viață care în sfera ei reflectă viața lui Hristos, pentru că „impulsul de a ajuta și a binecuvînta pe alții izvorăște în mod constant dinlăuntru”²⁵. Mat. 5,20-48)²⁶.

Avind această înțelegere, noi nu vom încerca să ținem o evidență a ascultării noastre de Legea lui Dumnezeu. Chiar dacă am fi în stare să enumerăm faptele rele pe care le-am evitat și faptele de bine pe care le-am făcut, nu vom putea socoti tainele proprii noastre inimii. Nici nu putem spune că am iubit așa cum ar fi trebuit, așa cum iubeste Dumnezeu.

Viața de ascultare este pe drept măsurată de gradul în care noi ne-am încredințat în totul lui Hristos. Cu cât devenim mai asemenea lui Hristos, cu atât vom avea mai puțină încredere în noi înșine și ne vom da mai mult seama cât sîntem de departe de standardul divin. Dar prin credință, sîntem îmbrăcați cu neprihănirea desăvîrșită a lui Hristos, care a împlinit toate cerințele Legii. Neprihănirea noastră nu este în ceea ce omul poate face, ci în ceea ce Dumnezeu poate face pentru om prin Isus Hristos. Cînd ne supunem cu totul lui Dumnezeu și credem pe deplin, singele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat. Conștiința poate fi atunci eliberată de spectrul condamnării. Prin credință în singele Său, toți pot fi făcuți desăvîrșiți în Hristos Isus. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că nu avem de a face cu imposibilități. Noi putem ținti sfințirea²⁷.

4. HARUL ȘI CREDINȚA. Noi nu trăim viața de credință într-o altă manieră decît calea în care noi am acceptat la început mîntuirea. Cînd acceptăm mîntuirea prin credință, nu ne încredem în realizările omului (Gal. 3,1-5). În fiecare punct al vieții celei noi, de la început și pînă la gloriificarea finală, depindem în totul de harul pe care îl primim prin credință. „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos, Domnul, așa să și umblați în El” (Col. 2,6)²⁸. Prin Duhul Sfînt, Dumnezeu lucrează în noi și voința și înfăptuirea (Filip. 2,13). Este inițiativa divină aceea care susține sau păstrează viața noastră în Hristos, tot așa după cum El a adus-o la existență²⁹.

Noi trebuie să hrănim credința. Creșterea nu este automată; ascultarea nu este mecanică. Voința lui Dumnezeu este aceea de a ne recrea după chipul Său, dar noi trebuie să fim dispuși să întărim legăturile noastre cu El (Ioan 15,1-8). Noi trebuie să ne hrănim din Cuvîntul Său și să avem comunicări cu El prin rugăciune și să-I spunem ce a făcut El pentru noi (2 Tim. 3,16-17; 1 Tes. 5,17; Marcu 5,19). Zi de zi noi trebuie să înțelegem mai pe deplin voința Sa, și să experimentăm o nouă dimensiune a consacării.

5. ASIGURAREA. Viața cea nouă implică și asigurarea (Evr. 10,19-22). Mîntuirea ne-o asigurăm prin cel mai decisiv act divin din istorie: moartea lui Hristos și revenirea Lui. Noi știm că Cel care a început o bună lucrare în noi, nu ne va lăsa să ne luptăm singuri.

Știm că atîta vreme cît ne punem încrederea în El, El ne va ține de mină și nu ne va lăsa vreodată să plecăm de lângă El³⁰. El poate să realizeze cu noi planurile Sale, prezentîndu-ne cu o deosebită bucurie fără pată înaintea Sa (Filip. 1,6; 1 Cor. 1,8; 1 Tes. 5,23). Deja noi am trecut de la moarte la viață. Duhul Sfînt mărturisește deja împreună cu duhul nostru că sîntem fii și fiice ale lui Dumnezeu (1 Ioan 3,14; 5,18-20; Rom. 8,16). În mijlocul frămîntărilor, El ne dă pacea Lui, și tăria Lui este suficientă pentru toate nevoile noastre (Ioan 14,27; 2 Cor. 12,9). Nu numai că Dumnezeu a adus în Hristos Isus odată pentru totdeauna jertfa ispășitoare pentru păcatele noastre, dar avem acum un Mare Preot în Sanctuarul cereșc unde El trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi și ca să trimită ajutor la timp de la tronul harului (Evr. 7,25)³¹.

6. LAUDA — Astfel noi ne bucurăm în Domnul (Ps. 20,5; Filip. 4,4). În orice experiență a vieții, în vreme de întuneric ca și atunci cînd este lumină, El este cu noi (Evr. 13,5). Jugul Său este ușor; El ne dă odihnă (Mat. 11,27-30). „Fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință” (Col. 2,7). În orice lucru El lucrează pentru binele nostru și sîntem mai mult decît biruitori prin El care ne-a iubit (Rom. 8,28,37). Sabatul este celebrarea creațiunii Sale, a mîntuirii Sale și a prezenței Sale eliberatoare. În adevăr, fiecare îndatorire a vieții este consacrată Dumnezeului iubirii care ne-a făcut liberi. Prin îndeplinirea cu credincioșie chiar și a celei mai umile sarcini și printr-o iubitoare împărtășire a vestii celei bune a mîntuirii noi căutăm să aducem slavă Tatălui nostru cereșc (Mat. 5,13-16)³².

PARTEA VI — PROSLĂVIREA

„Prea iubiților, acum sîntem copiii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Il vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3,2-3). Aceasta este ținta unei vieți de sfințire în Hristos.

Acum, devoțiunea noastră este nedesăvîrșită, aspirațiile noastre sînt confuze. Acum știm în parte. Acum sîntem copleșiți de îndoiele în mijlocul păcii, dezamăgiți în mijlocul bucuriei. Acum, ascultarea noastră este stînjinită de slăbiciunea noastră. Dar într-o zi, totuși, vom fi ca El. „Dar cetățenia noastră este în ceruri de unde și așteptăm ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile” (Filip. 3,20-21).

Timpul se scurge spre împlinirea lui. Trăim perioada de încheiere a

istoriei Planului de Mîntuire. Timpul ceasului profetic arată că în 1844 faza finală a marii lupte dintre bine și rău a început cu judecata pre-advintă. Copiii lui Dumnezeu din toate veacurile au privit înainte către acest timp al judecării divine (Apoc. 5). El au așteptat acest timp ca fiind timpul în care copiii lui Dumnezeu vor fi îndreptățiți și universul lui Dumnezeu readus la starea inițială de desăvîrșire. Astfel, în acest ceas al judecării (Apoc. 14,6-12) mulțumim lui Dumnezeu pentru Isus Hristos, Mîntuitorul și Apărătorul nostru, pentru că numai prin El putem sta în Ziua Judecării, și a cărui iubire ne deindeamnă la o trăire sfințită și care va da în curînd toate lucrurile în mina Tatălui (1 Cor. 15,24-28).

Consumarea acestei perioade de timp și a acestei lucrări este aproape. Este inițiativa finală a lui Dumnezeu, în cadrul lucrării Sale mîntuitoare.

Astfel, dinamica mîntuirii se concentrează totdeauna în neprihănirea lui Dumnezeu și a Fiului Său. Neprihănirea lui Dumnezeu răspunde tuturor nevoilor noastre. Ea ne duce de la vinovăție la îndreptățire, de la păcătoșenie la sfințire, de la înstrăinare la refacerea legăturilor și mai departe la gloriificare. Ea aduce schimbarea decisivă de la a fi rob temerii, la bucuria duhului. Mîntuirea este a Domnului, Domnul este neprihănirea noastră (Ioan 2,9; Ier. 23,6).

REDACȚIA

Note — E.G. White:

1. Ev. 190.
2. PP 595.
3. SC 19-25.
4. FCE 362.
5. DA 22; 5 BC 1149.
6. TM 181,162.
7. 6 BC 1111; 1 SM 398.
8. 6 BC 1071.
9. 1 SM 363.
10. 1 SM 390.
11. 6 BC 1073; DA 175.
12. 2 SM 375.
13. MB 114.
14. COL 311.
15. DA 357; 7 BC 925.
16. 1 SM 256, 258.
17. MB 115,116.
18. COL 250.
19. TM 49,50.
20. 6 BC 1070.
21. GC 508.
22. SC 57,58; MH 259.
23. 1 SM 366.
24. PK 233; 6 T 350; 5 BC 1146, 1147.
25. COL 389.
26. MB 76-78.
27. 2 SM 32.
28. SC 69.
29. 6 BC 1071.
30. MH 182.
31. 2 SM 32,33.
32. MB 27.

DELEGAȚII LA SESIUNEA CONFERINȚEI GENERALE DIN 1888

HRISTOS

NĂDEJDEA NOASTRĂ..!

Priviți fotografia de mai sus.

Parcă ne privesc cu toții drept în față, purtând pălării de epocă și haine negre. Majoritatea dintre ei poartă barbă, iar unii au pozat după moda lui Napoleon, cu mâinile încrucișate peste piept. Vedem și câteva femei, cum și copii.

Cine sînt aceștia? Ce s-a întimplat de fapt în micuța capelă din lemn de acum un secol la sesiunea Conferinței Generale A.Z.S.? De ce această sesiune, la care au luat parte numai 90 de delegați, să constituie un punct de referință în istoria mișcării advente?

Este o realitate faptul că serva Domnului, E. G. White, care a jucat un rol important la această conferință, descria mai târziu aceste lucrări ca fiind „unul dintre cele mai triste capitole din istoria credincioșilor adevărului prezent“ (Scris. 179/1902). Dacă lucrurile stau astfel, să considerăm că cu cit vom vorbi mai

puțin despre Minneapolis cu atât va fi mai bine?

Nu! Nicidecum! La sesiunea aceasta a Conferinței Generale Dumnezeu a transmis poporului Său un mesaj. Este vestea cea bună a lui Hristos, singura noastră speranță, Hristos, neprihănirea noastră. Dacă o neglijăm sau o respingem astăzi facem lucrul acesta cu prețul pierderii veșnice.

În septembrie 1889 serva Domnului remarcă faptul că „nu este nici unul dintr-o sută“, care să înțeleagă în adevăr ce înseamnă să îți îndreptăți prin credință, astfel încât „Hristos să fie... singura nădejde și salvare“ (R.H. 3 sept. 1889).

Sînt convins că mulți adventiști încă nu cunosc pe Hristos ca singura lor speranță, ca neprihănire a lor. Unii n-au ajuns niciodată să cunoască acest lucru. Alții au cunoscut cîndva, dar au pierdut această cunoaștere mintuitoare. Deși

sînt membri ai bisericii în bună rînduială — poate că sînt și conducători în comunități, sau în posturi de răspundere, sau chiar pastori — ei pot fi asemenea delegaților de la acea sesiune.

Vestea cea nouă și bună a lui Dumnezeu pentru noi toți este cu totul deosebită de orice tranzație omenească. Este incredibilă, în stare să-ți taie răsufllarea, este uimitoare, de necrezut — fără puterea Duhului Sfînt. De aceea este așa de ușor de pierdut, de uitat sau chiar de răsîlmăcit.

Nu ne propunem să reconstituim sesiunea Conferinței Generale de la 1888, să redescoperim ce s-a spus, cine a spus, nu vom căuta să rezolvăm problemele ce au constituit subiecte de controversă în anii ce au urmat, sau se mai discută încă după trecerea unui secol. Nu! Mai degrabă ne vom axa asupra a ceea ce este mai important, asupra soliei

pe care Dumnezeu a dorit ca biserica s-o repună în valoare și s-o primească atunci așa cum dorește ca ea să fie auzită, acceptată și experimentată și astăzi.

Iată mesajul ei prezentat în mod simplu, în patru subcapitole:

1. NEVOIA NOASTRĂ DISPERATĂ. Noi toți — indiferent cât de buni sau respectabili putem gândi că sintem, indiferent cât de mult am dat sau putem da comunității sau bisericii, sau oricât am lucra pentru Domnul — sintem lipsiți de neprihănire. Noi sintem din fire egoiști, ego-centriști. Noi sintem stăpîniți de motive josnice și judecata noastră este deformată. Da, „toate faptele noastre bune sint ca o cîrpă minjită“ (Is. 64,6).

2. NU NE PUTEM AJUTA SINGURI. Aceasta este partea cea mai dificilă de acceptat. A recunoaște că avem o problemă este un lucru; dar ca să admitem că n-o putem rezolva este cu totul altceva. Păzitorii legii au o dificultate specială aici. Dar Pavel spune că „nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului“ (Rom. 3,20).

3. DUMNEZEU FACE PENTRU NOI CEEA CE NOI ÎNSINE NU PUTEM FACE. Și acest lucru în mod gratuit, necondiționat, plin de har și bunătațe.

„Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc Legea și proorocii — și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit și sint lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sint socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus“ (Rom. 3,21—24).

În Isus Hristos Dumnezeu ia locul nostru. El ia starea noastră pierdută, răzvrătirea noastră, eul nostru bolnav, asupra Persoanei Sale desăvîrșite. Și El ne socotește nouă neprihănirea Sa desăvîrșită. Crucea vindecă pe păcătoșii ce se pocăiesc.

4. HARUL LUI DUMNEZEU TRANSFORMĂ ÎNTREAGA NOASTRĂ FIINȚĂ. Oricît de minunată este vindecarea Sa, Dumnezeu nu ne-o împune. Duhul Sfînt ne îmbie

cu vestea cea bună a lui Dumnezeu, ne oferă în mod gratuit neprihănirea Lui — dar noi sintem accia care decidem, noi putem spune da sau nu.

Spunînd da față de ceea ce ne oferă Dumnezeu, aceasta aduce vindecare, sănătate, iertare, eliberare. Trecem de la moarte la viață, sintem reînscuși. Spunînd da acestui har zi de zi, acesta ne transformă, făcîndu-ne mai mult și tot mai mult asemenea Domnului care ne-a salvat și care domnește acum în inimile noastre.

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin innoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvîrșită“ (Rom. 12,1—2). „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“ (Apoc. 14,12).

Să observăm acum două înțelegeri greșite ale acestei solii a neprihănirii lui Hristos.

Prîma este aceea că putem considera că este posibil sau este necesar să adăugăm ceva la meritele lui Hristos. Această greșită înțelegere stă la baza reacției față de solia de la 1888.

La 11 iunie 1889, U. Smith semna un editorial în revista Review and Herald cu titlul „Neprihănirea noastră“: „Întregul scop al lucrării lui Hristos pentru noi este acela de a ne aduce înapoi la lege“, spunea el, „pentru ca neprihănirea Lui să fie împlinită în noi, prin ascultarea noastră de ea, și că atunci cînd, în cele din urmă, stăm alături de lege — care este măsura judecării — noi putem apărea ca fiind în mod absolut în armonie cu ea... Există atunci o neprihănire pe care noi trebuie s-o avem și care poate să fie asigurată împlinînd și învățînd poruncile“.

El a primit o usturătoare scrisoare. La 14 iunie serva Domnului scria: „Astăzi dimineață am citit articolul tău din Review. Un personaj nobil stătea lângă mine și zicea: U. Smith merge asemenea unui orb direct în plasa întinsă de vrăjmaș înaintea lui, dar el nu-și

dă seama de primejlie căci pentru el lumina începe să devină întuneric și întunericul luminează“ (Seris. 55/1889).

Și serva Domnului continua: „Omul trebuie să fie îmbrăcat cu neprihănirea lui Hristos. Apoi, prin neprihănirea lui Hristos, el poate sta — absolvit de orice vinovăție — înaintea lui Dumnezeu. În aceasta constă tîria noastră: Hristos, neprihănirea noastră... Nu este oare suficientă aceasta pentru noi?“ (Ms. 5/1889).

Nu, nu este. Eul nostru, stricat de păcat, vrea să aibă și el o parte, să aibă ceva merite, un credit oarecare. De aceea partea cea bună a lui Dumnezeu este pierdută sau coruptă atît de ușor.

A doua înțelegere greșită este aceea că Evanghelia ne lasă exact la fel cum ne-a găsit.

Este adevărat, faptele noastre bune nu adaugă nimic la neprihănirea lui Hristos; dar este falsă susținerea că faptele bune sint fără de folos în creștinism. La Minneapolis adventiștii au căzut în prima greșală; mulți alți creștini au căzut în cea de a doua.

Isus — El care a adus neprihănirea prin viața și moartea Sa — a ilustrat această a doua învățătură prin parabola robului nemilostiv (Mat. 18,21—35). Iată o persoană care tocmai fusese iertată de o datorie fabuloasă — echivalentul a multe milioane de lei la valoarea de astăzi. Dar atunci cînd tovarășul lui de slujbă îi ceru să-l păsuiească puțin ca să-i plătească cele cîteva sute de lei ce-i datora, el l-a aruncat în închisoare pînă ce va plăti. Cînd împăratul a auzit lucrul acesta, a poruncit ca robul nemilostiv, căruia i s-a iertat mult, dar care n-a iertat pe tovarășul său, să fie arestat și pedepsit.

Aceasta este o parabolă ce zugrăvește împărăția lui Dumnezeu, iar robul nemilostiv demonstrează că el nu făcea parte din ea. El zădărnicea lucrarea harului în viața sa.

Negarea meritelor omenești și negarea faptelor bune care dau pe față roadele Evangheliei — calea neprihănirii lui Dumnezeu se află între acestea două. Noi trebuie să

continuare în pag. a 23-a

URIAH SMITH

REDACTORUL REVISTEI REVIEW AND HERALD 28 CARE S-A OPUS ÎN 1888 LA MINNEAPOLIS LUI WAGGONER ȘI JONES

CE CUPRINDE SOLIA DE LA 1888?

În acest an al împlinirii unui secol de la sesiunea Conferinței Generale din 1888, se va vorbi mult despre „solia” îndreptării prin credință. De fapt noi folosim cu toții termenul acesta spre a ne referi la solia specială a îndreptării prin credință, care a fost prezentată cu această ocazie. De asemenea, ne referim la mesajul pe care de fapt trebuie să-l predicăm și astăzi. De aceea vorbim despre ce este sau ce cuprinde solia de la 1888 mai mult decât care a fost solia de la Minneapolis.

Încercarea de a determina precis conținutul istoric al soliei de la 1888 este un lucru dificil. Există materiale scrise de cei doi bărbați (E. J. Waggoner și A. T. Jones) care au repus în valoare acest adevăr, lucrări scrise înainte sau după 1888, ca și numeroase comentarii ale servei Domnului, și alte articole și cărți scrise pe marginea acestui eveniment de diferite alte persoane. Dar când toate s-au spus și s-au făcut, adevărul este acela că nimeni nu știe precis ce au spus de fapt Waggoner sau Jones la sesiunea Conferinței Generale din 1888. Încercarea de a descoperi transcrierea solii lor a fost — cel puțin până acum — infructuoasă, și nici nu se confirmă că o astfel de transcriere s-ar fi făcut atunci. Deși s-au făcut eforturi — chiar recent — nu s-au putut descoperi asemenea documente.

Regula de a reține în scris orice cuvânt ce se rostește la sesiunea Conferinței Generale n-a fost instituită decât în 1891. Dar avem multe transcrieri ale vorbirilor servei Domnului care au fost rostite la sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis. Deoarece Providența putea să dirijeze de așa manieră lucrurile încât să avem și transcrierea vorbirilor lui Waggoner și Jones, dar n-a făcut acest lucru, poate că nu avem nevoie să știm precis ceea ce ei au spus atunci.

Unul din motivele pentru care — de fapt — n-avem nevoie să știm cu precizie ceea ce ei au spus, este faptul că avem o destul de

bogată relatare a ceea ce servei Domnului, E. G. White, a înțeles și reținut din ceea ce ei au prezentat cu această ocazie.

Servei Domnului este aceea care ne-a spus că anul 1888 este important. Ea este aceea care a declarat că la această sesiune a Conferinței Generale „Dumnezeu a dat prin slujitorii Săi, pastorii Waggoner și Jones, cea mai prețioasă solie” (T.M. 791). Ea este aceea care a caracterizat solia de la 1888 ca fiind „farmecul inegalabil al lui Hristos” (Ms. 5/1889), sau „întreita solie” (T.M. 93) și chiar „adevărată întreită solie” (R.H. 1.IV.1890). Ea a fost aceea care a vorbit despre acest eveniment ca fiind începutul marii strigări (R.H. 22.XI.1892).

În contrast cu servei Domnului, mulți din frații ce ocupau poziții de răspundere în biserică, și care au auzit predicile rostite de către Waggoner și Jones la sesiunea Conferinței Generale din 1888, au fost iritați de aceste vorbiri. Ei au fost alarmați de către interpretarea expresiei „legea ne-a fost un îndrumător” (pedagog) din Gal. 3.24-25 ca referindu-se la Legea Morală. În timpul adunărilor din presesiunea lucrărilor, ei au fost de asemenea alarmați de faptul că Jones a substituit pe alemanii cu hunii în lista — în general acceptată — a celor zece coarne din Daniel 7.24. Cît despre sublinierea îndreptării prin credință, ei nu puteau vedea cum diferă ea de ceea ce ei au predicat de ani de zile. Când ei au auzit pe servei Domnului în repetate rânduri susținând pe Waggoner și Jones, ei au scris acasă că sora White s-a schimbat și că cei în cauză au amăgit-o.

Waggoner este vorbitorul ce ne interesează cel mai mult atunci când vorbim despre solia de la 1888, pentru că este vorba de interpretarea legii ca îndrumător sau pedagog, ce a constituit principala lui prezentare cu acea ocazie — în legătură cu îndreptătirea prin credință. Jones și-a adus principala lui contribuție la înțelegerea de către adventiști a îndreptării prin

credință după ce sesiunea Conferinței Generale de la 1888 s-a încheiat.

La fel ca mulți dintre frații săi, E. G. White n-a primit tot ceea ce ea a auzit pe dr. Waggoner vorbind. Cu un an mai înainte ea i-a scris subliniind neplăcerea lui Dumnezeu cu privire la publicarea în Semnele Timpului de către el a părerii lui controversate cu privire la lege ca îndrumător sau pedagog. La începutul lucrărilor acestei sesiuni ea a spus că nu vede faptul că el prezintă vreo lumină nouă — deși adăuga că în această problemă ea nu s-a pronunțat încă, pentru că nu este pregătită să ia o poziție în legătură cu această problemă (Ms. 15/1888). Chiar la încheierea întâlnirilor dînsa a spus: „Unele interpretări ale Scripturii prezentate de dr. Waggoner nu le consider ca fiind corecte” (Idem.). În ceea ce privește dezbaterile dintre Waggoner și frații săi cu privire la „legea ca îndrumător” ea consideră că ambele părți sînt în parte greșite (Idem.). De fapt ea consideră întreaga această problemă (legea ca îndrumător sau pedagog) ca fiind lipsită de importanță (Ms. 24, 1888).

Cu toate acestea este de foarte mare însemnătate să înțelegem că pe lângă lucrurile ce nu i-au plăcut servei Domnului a auzit și altceva care i-a plăcut foarte mult. Pe măsură ce zilele treceau inima sa bătea din ce în ce mai tare auzind acest glorios „altceva”: „Am văzut frumusețea adevărului în prezentarea neprihănirii lui Hristos în legătură cu Legea așa cum doctorul a prezentat-o înaintea noastră” (Ms. 15, 1888). „Această parte a mesajului său, adăuga dînsa, se armonizează perfect cu lumina pe care Dumnezeu a binevoit să mi-o dea în timpul tuturor anilor experienței mele” (Idem.).

În ultima zi de joi a sesiunii ea a apelat la slujitorii lui Dumnezeu ca ei să primească această solie — pe care, spunea ea, ei au nevoie s-o accepte și anume, solia neprihănirii lui Hristos în legătură cu

A.T. JONES și E.J. WAGGONER

AU JUCAT UN ROL DEOSEBIT
LA CONFERINȚA GENERALĂ DIN 1888

legea (Idem). La scurt timp după sesiunea Conferinței Generale din 1888, serva Domnului spunea că aceasta nu era o lumină nouă, ci mai degrabă era „vechea lumină așezată însă acolo unde trebuie să fie, în cadrul întregii solii” (Ms. 5, 1889). Auzind această solie cu bucurie și recunoștință, ea a exclamat: „Fiecare fibră a inimii mele zice, Amin” (Ms. 5, 1889).

Și alte persoane care au fost prezente la aceste lucrări au înțeles de asemenea acest mesaj, în ciuda controverselor cu privire la lege ca îndrumător. Unii slujitori ai lui Dumnezeu au fost atât de profund mișcați și îndemnați spre pocăință și spre o credință nouă în Hristos, încât au cerut să fie rebotizați.

Deci ce a fost acel „ceva” pe care E. G. White l-a subliniat ca fiind așa de mare, prezentare pe care noi o numim uneori solia de la 1888? Și pe care dorim și noi s-o vestim!

În cartea sa „De la 1888 la apostazie”, G. Knight a făcut o lucrare bună și a prezentat acele comentarii ce sînt de mult ajutor. El face deosebire între doctrină și experiență și sugerează ideea că serva Domnului dorea mai presus de orice ca noi să trăim neprihănirea prin credință, mai degrabă decît s-o definim de-a fir a păr.

Porînd de aici, ne putem noi oare reaminti faptul că multe învățături (doctrine) au nevoie să fie trăite? Păzirea Sabatului și zecimea au fără îndoială dimensiuni ce trebuie să fie atît trăite, cît și definite. Chiar și doctrina despre revenirea Domnului trebuie să afecteze toate hotărîrile noastre zilnice, căci numai simpla credință în ea nu valorează prea mult.

De fapt ca o doctrină să fie experimentată, trăită, acest lucru implică desigur faptul că noi trebuie să ajungem la o definiție adecvată a ei, sau de nu experiența nu va fi cea corectă, reală. De exemplu, cei care gîndesc că Sabatul este duminică, sau că el este mai degrabă o zi liberă, decît o zi sfîntă, nu pot să serbeze ziua așa cum dorește Dumnezeu să fie trăită.

Dacă adventiștii de astăzi trebuie să aibă o experiență reală a soliei de la 1888 și anume a îndreptării prin credință, atunci avem nevoie să cunoaștem învățătura sau doctrina reală, adevărată. Am văzut că în esență ea era neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Și că era neprihănirea lui Hristos în cadrul întregii solii îngerești.

Atît o credință legalistă, cum că noi trebuie să ne cîștigăm mîntuirea, cît și o credință superficială care propovăduiește că păcatele noastre sînt iertate fără o adevărată pocăință și fără a fi gata să acordăm iertare apelului nostru, vor avea ca rezultat o experiență neconformă cu adevărul, neadevărată. Cînd Isus Hristos a prezentat Evanghelia Sa, El a fîgăduit acceptarea imediată a tuturor celor care vin la El (Ioan 6). Și El a

promis iertare, o iertare deplină și fără plată. El n-a promis-o, așa cum cred unii, în schimbul unei credințe fericite de moment în bunătaea lui Dumnezeu. În legătură cu rugăciunea domnească El spunea: „Dacă iertați oamenii greșelile lor și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre” (Matei 6,14-15). Aici nu-i vorba de legalism, și nici de un har superficial.

Astfel că noi trebuie să experimentăm solia de la 1888; și pentru a face acest lucru trebuie să cunoaștem conținutul ei. Dar acest lucru nu este necesar să-l știm în detaliile precise ale lui Waggoner și Jones, Dumnezeu negînd necesar să ni-l transmită în modul acesta.

Ce avem de făcut deci? Cred că trebuie să facem ceea ce s-a sugerat mai sus în cartea lui Knight.

Avînd în vedere că solia de la 1888 este o solie pe care serva Domnului a înțeles-o filtrînd și lăsînd deoparte ceea ce n-a fost bun și recunoșcînd ceea ce se armoniza cu descoperirile ce i-au fost date de Dumnezeu; și intrucît noi realmente trebuie să depîndem de cele reținute de ea pentru a cunoaște în ce a constatat în realitate solia, cred că trebuie să ne ulem de cele ce le găsim în Sfintele Scripturi și în Spiritul Profetic — în mod deosebit în acele lucrări ce au pe Isus Hristos ca centru al lor, pe care serva Domnului le-a scris înainte și după perioada 1890.

Pentru scopul pe care-l urmărim în studiul nostru, ne vom concentra asupra cărților pe care cei mai mulți dintre noi le avem și anume: „Calea către Hristos”, „Hristos, Lumina lumii” și „Parabolele Domnului Hristos”.

Saturîndu-ne cu cele cuprinse în Biblie și în Spiritul Profetic, cred că vom putea să înțelegem cum se cuvîne criteriile soliei de la 1888. În cele ce urmează vom enunța numai cîteva sugestii cu privire la modul în care trebuie să facem față acestor criterii. Pe măsura ce vom studia această problemă vom adăuga noi înșine astfel de sugestii, la cîteva sugestii vrednice de luat în seamă:

1. Atenția trebuie concentrată cu hotărîre și permanent asupra lui Isus Hristos.

Atunci cînd discutăm despre mesajul de la 1888 în pasajul clasic din „Mărturia pentru predicatori” (p. 89-98), serva Domnului spune: „Această solie a fost dată pentru a prezenta mai proeminent înaintea lumii pe Isus Hristos cel înălțat și sacrificiul Său pentru păcatele întregii lumi... Mulți au pierdut din vedere pe Isus. Ei au nevoie să aibă ochii lor îndreptați către persoana Sa divină, către meritele Sale și către iubirea Sa neschimbătoare pentru neamul omeneșc” (T.M. 91,92). Pe pagina următoare ea adaugă că „dacă el (păcătosul) nu face o preocupare a vieții sale a privi la Mîntuitorul înălțat și prin credință să primească meritele

Sale — căci este privilegiul său acela de a le cere — păcătosul nu poate fi mîntuit mai mult decît ar fi putut umbla Petru pe apă, dacă n-ar fi avut ochii fixați continuu la Isus” (Idem 93).

La sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis chiar E. G. White a rostit o frumoasă predică bazată pe textul din I Ioan 3,1: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl”, cu accentul pus pe verbul vedeți” (Ms. 7/1888). Cînd a concretizat solia de la 1888, ca răspuns la o întrebare pusă cu ocazia unei adunări publice în 1889, ea a spus că este aceeași solie „pe care v-am prezentat-o... în ultimii 45 de ani (începînd cu 1844), farmăcul neîntrecut al lui Isus” (Ms. 5/1889).

Adesea solia mea îmi spune: „Să vorbim despre farmecul neîntrecut al lui Hristos”. Acest lucru ne face bine. Putem face o listă a ceea ce constituie farmecul lui Hristos și să vorbim despre fiecare din ele. Ne reamintim că în cartea „Calea către Hristos” se spune că „Hristos în lepădarea Sa de Sine, Hristos în umilinta Sa, Hristos în curăția și sfințenia Sa, Hristos în iubirea Lui fără egal — acesta este subiectul pe care să-l contemple sufletul. Căci iubindu-L, imitîndu-L, depinzînd în totul de El, poți fi transformat, făcut asemenea Lui” (p. 70,71).

2. Trebuie să conducă la încrederea că El ne iartă — încrederea care să aibă pe Hristos ca centru — și la o concluzie — avînd tot pe Hristos ca centru — ascultînd de toate poruncile lui Dumnezeu, inclusiv de porunca a patra.

Pasajul clasic din Mărturia pentru predicatori, din care am citat mai înainte, spune deasemenea: „Domnul în marea Sa milă a trimis poporului Său cea mai prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones... Ea prezintă îndreptățirea prin credință în Cel ce este Garantul nostru; ea invită pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă în ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu” (T.M. 91—92).

Mai departe pasajul spune că „toată puterea a fost dată în mîinile Sale (ale lui Hristos), ca El să dea daruri bogate oamenilor, împărțînd darurile nespuse de prețioase ale propriei Sale neprihăniri pentru a ajuta ființa omenească lipsită de ajutor. Acesta este mesajul pe care Dumnezeu a poruncit să fie dat lumii. Este întreita solie îngerească care trebuie vestită lumii cu glas tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (Idem p. 92). Peste alte cîteva pagini găsim următoarele: „Aceasta este mărturia ce trebuie dusă în lungul și-n latul lumii. Ea prezintă Legea și Evanghelia, legîndu-le pe amîndouă într-un desăvîrșit tot” (Idem 94).

În 1888 multe predici rostite de la amvoanele bisericii advente subliniau ascultarea în detrimentul asigurării, certitudinii. Astăzi slăbiciunea multor predici cu privire la îndreptățirea prin credință este aceea că se spune puțin despre ascultare. Ele invită păcătoșii să vină

Ia un Dumnezeu care nu numai că îi acceptă așa cum sînt (mulțumim Domnului pentru aceasta), dar care după ce-i primește manifestă foarte puțin interes în schimbarea lor. O astfel de invitație n-a fost niciodată numită de serva Domnului întreita solie. Soliile celor trei îngeri se încheie cu declarația răsunătoare: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12).

La sesiunea acestei Conferințe Generale, serva Domnului a văzut caracterul lui Hristos descoperit în Lege, și a văzut Legea lui Dumnezeu confirmată de cruce. Predicile de astăzi despre îndreptățirea prin credință trebuie să determine pe păcătoși să accepte puterea lui Dumnezeu de a asculta, cum și următorul Său har de a accepta și ierta.

3. Să fie în mod distinct adventistă. Nu trebuie să uităm că în primele zile ale mișcării noastre întreita solie îngerească implica ascultarea față de porunca păzirii Sabatului cel sfînt, și era în mod caracteristic legată de doctrina sanctuarului, a soliei primului inger, cum și de chemarea, de a ieși din Babilon, chemare cuprinsă în solia celui de-al doilea inger. De fapt în perioada 1888, întreita solie îngerească a fost ca o stenogramă pentru sistemul caracteristic al doctrinei (credinței) adventistilor de ziua a șaptea.

Pentru ca o piatră prețioasă să poată face parte dintr-o coroană ea trebuie să fie montată în coroană. Un aspect pe care serva Domnului l-a apreciat mult în sublinierea de către Waggoner și Jones a neprihănirii lui Hristos, a fost faptul că „ea a fost pusă acolo unde trebuia să fie, în întreita solie îngerească” (Ms. 24/1888). Am amintit acest lucru mai sus dar am considerat ea fiind destul de important pentru a fi repetat.

Indreptățirea prin credință a lui Luther a fost prinsă în învățătura sa despre „robia voinei” și ostilitatea sa față de Sabat. Indreptățirea prin credință a lui Calvin a fost cuprinsă în învățătura sa despre suveranitatea lui Dumnezeu, împreună cu predestinația și harul irezistibil. În contrast cu aceasta, solia de la 1888 așază neprihănirea lui Hristos în cadrul soliei celui de-al treilea inger, care la rîndul lui o leagă de alți doi îngeri din Apoc. 14,6—12. Aceasta înseamnă că serva Domnului a înțeles-o ca fiind cuprinsă, fixată, în solia ceasului judecării din 1844, în doctrina Sanctuarului și a Sabatului.

În timpul sesiunii Conferinței Generale din 1888, E. G. White a folosit în mod frecvent teologia sanctuarului, așa cum de exemplu la 20 octombrie, cînd spunea: „Acum Hristos este în sanctuarul cereșc. Și ce face El acolo? El face ispășire

pentru noi, curățînd Sanctuarul de păcatele poporului Său. Apoi prin credință, noi trebuie să intrăm împreună cu El în Sanctuar... Veniți și umiliți-vă inimile în mărturisiri și prin credință prindeți brațul lui Hristos din Sanctuarul cereșc” (Ms. 8/1888).

4. Ea trebuie să ne învețe să ne iubim unii pe alții tot așa cum iubim pe Isus, și de asemenea:

5. Ea trebuie să ne cheme — fără teamă și în mod eficient să ne pocăim de păcatele noastre atât de serioase.

Din multe puncte de vedere deceniul ce a urmat sesiunii Conferinței Generale din 1888 a fost în mod remarcabil o perioadă bună pentru biserica adventistă. Lucrarea s-a extins și s-a înregistrat o creștere remarcabilă.

Desigur că se poate spune că aceste succese vin să confirme că binecuvîntarea lui Dumnezeu a fost revărsată asupra unui popor care a acceptat și și-a însușit minunata solie de la 1838.

Totuși, din nefericire, deceniul acesta a fost marcat și de nevoia unui curent continuu de comunicare ce în cele din urmă au apărut în cartea „Mărturiu pentru predicatori”. Aceste solii ne descoperă un tablou cu totul diferit. Ne aducem bine aminte de faptul că „Mărturiu pentru predicatori” este aceea care ne spune că „așa slabă și cu defecte” cum poate fi biserica, ea încă mai este „obiectul de pe pămînt asupra căruia El Își îndreaptă supra Sa atenție” (T.M. 15).

În această carte, în repetate rînduri, în pasaje pe care le putem cu ușurință asocia cu solia din 1888, serva Domnului prezintă frumusețea sublimă a lui Hristos Isus. Într-un izbitor contrast apar dovezi după dovezi că atât conducerea, cît și membrii bisericii, instituțiile, conferințele, cîmpurile misionare și biserica în totalitatea ei au o disperată nevoie de reformațiune în armonie cu această sublimă frumusețe a lui Isus Hristos. Mereu și mereu avem tabloul ce ni se prezintă — „nu puțin, ci mulți pierd zelul lor spiritual și se îndepărtează de lumină” (Idem, 449).

În mijlocul poporului lui Dumnezeu a avut loc „o îngrijorătoare apostazie”. Biserica se răcise, „iubirea dinții înghețase” (Idem, 449).

Asemenea închinătorilor din Ezechiel 9, unii dintre conducătorii din Battle Creek au întors spatele Domnului lor; asemenea lor, mulți membri au respins conducerea lui Hristos și au ales pe Baal în locul Lui. Președinții de conferințe „călcău pe calea romanismului” (Idem 450, 167, 168).

Toate acestea făceau ca situația să fie atât de serioasă încît serva Domnului a declarat că Domnul „are o ceartă” cu poporul Său și că

în curînd va produce schimbări și răsturnări în instituțiile numite cu numele Său (Idem 89, 467, 168).

De fapt ce anume mergea rău? Iată un răspuns la această întrebare: „Dacă nutrești în inima ta mîndrie, înălțare de sine, dorința după înțietate, slavă deșartă, ambiții nesfînte, murmurare, nemulțumire, amărăciune, vorbire de rău, minciună, înșelăciune și calomnie, nu ai pe Hristos prezent în inima ta, iar dovezile arată că ai gîndul și caracterul lui Satana... Tu poți să dai pe față intenții bune, impulsuri bune, să rostești adevărul de așa manieră ca să fie înțeles, dar nu ești potrivit pentru împărăția cerurilor” (Idem 441).

Să predici bine și să faci mult bine, în timp ce birfești, te plîngi totdeauna de ceva sau cineva, te îndoiești de Dumnezeu. Să înfățișezi greșit pe oameni, rîzînd de ei — în spatele lor. Să umbli după locurile dinții. Membrii bisericii ce fac astfel de lucruri acționează asemenea creștinilor de rînd, în timp ce ei ar trebui să reflecte în lume frumusețea lui Isus, radiînd în jur slava sfîntă a caracterului Său, fiind vase sfînte pentru revărsarea Duhului Sfînt în Ploaia Tîrzie.

Cînd prezenta neprihănirea lui Hristos în perioada 1888, serva Domnului făcea cu stăruință apel la pocăința de astfel de păcate. În mod evident, predicile de astăzi despre îndreptățirea prin credință trebuie să cheme la pocăința de păcatele obișnuite, dezgustătoare și chiar de cele „onorabile”. Noi trebuie să prezentăm pe Dumnezeu ca fiind totdeauna binevoitor și gata de a ne ierta, așteptînd de la noi să admitem în totul nevednicia noastră și să fim gata să iertăm pe alții pentru scăderile lor.

6. Ea trebuie să ne conducă la o astfel de legătură cu Isus care să auză rezultate într-o clară alegere.

Nu de mult, un elev al seminarului m-a oprit după ora de curs să-mi amintească ce se spune în cartea „Hristos, Lumina lumii” despre Iuda și despre toți oamenii. Cîm că Iuda a dorit să fie bun și că la început a căutat o legătură cu Isus pentru a fi schimbat în caracter.

Iuda „recunoștea învățătura lui Hristos ca fiind superioară tuturor acelor pe care el le auzise vreodată. El a iubit pe Marele Învățător, și dorea să fie cu El. El avea dorința să fie schimbat în caracterul și viața sa, și spera să experimenteze aceasta prin legătura sa cu Isus”. Isus a fost foarte bun cu Iuda, încredințîndu-i lucrarea de evanghelizat și dîndu-i puterea de a face minuni. Dar nici legătura lui cu Isus și nici bunătatea lui Hristos față de el n-au fost de nici un folos în viața sa.

continuare în pag. a 23-a

CALEA CATRE UNITATE

Serva Domnului a privit cu ochi buni dezbaterile constructive din cadrul bisericii. Ea a considerat că unitatea bisericii trebuie să fie păstrată prin alte mijloace decât regulamente sau decizii din partea persoanelor care reprezintă autoritatea bisericii.

A Alături de anul 1844, anul 1888 este data care stărnește cel mai viu interes în istoria bisericii adventiștilor de ziua a șaptea. În acel an s-au confruntat, într-o manieră care a captivat și a angajat deopotrivă pe laici, pastori și cercetători, idei puternice și contracurențe subtile, înșelătoare.

Atunci, ca și acum, biserica a fost chemată să facă față unor situații tulburătoare, unor provocări majore. Astăzi se discută adesea dacă am tras învățămintele cuvenite din experiențele anului 1888. Să amintim câteva dintre pierderile prilejuite de acele evenimente. În primii ani care au urmat după 1888 au avut loc câteva căderi uluitoare. Conducători de seamă ai bisericii, între care J. H. Kellogg, A. T. Jones și E. J. Waggoner, au ieșit din rîndul lucrătorilor. Jones și Kellogg au părăsit chiar și biserica. Grijuliu, Kellogg a luat cu sine și cea mai reprezentativă instituție medicală a denominațiunii, spitalul de la Battle Creek.

Chiar între conducătorii care au rămas credincioși se manifestau atitudini și acțiuni condamnabile. În anul 1901 sora White care se întorsese din Australia a participat din nou la sesiunea Conferinței Generale după o lipsă de zece ani. Vorbind delegaților întruniți, ea a exclamat: „Mai bine aș duce la mormînt pe unul din copiii mei” decât să trebuiască să meargă la editura Review and Herald și să vadă principiile cerului „mutilate și pervertite”. Apoi vorbind direct despre conducerea bisericii, ea a declarat: „Acești oameni ar fi trebuit să stea într-un loc sfînt, să fie ca un glas al lui Dumnezeu pentru poporul Său, așa cum credeam cîndva că este Conferința Generală — dar, vai, aceasta aparține trecutului!” (B.C.G., 3 aprilie 1901, pag. 25).

Și diferitele instituții ale bisericii aveau probleme. După ce a abandonat colegiul de la Battle Creek preferînd o așezare rurală în comitatul Berrien, Michigan, biserica — împinsă de teribilele incendii de la tipografie și spital — și-a mai mutat din Battle Creek atît sediul cît și editura.

Au fost totuși și aspecte pozitive. În acei ani dificili a avut loc o creștere extraordinară a lucrării de educație și a evanghelizării; chiar la sesiunea din 1901 a Conferinței Generale, acolo unde serva Domnului rostise cuvinte atît de aspre cu privire la conducătorii lucrării, a avut loc o schimbare de atitudine și s-au făcut pași importanți în direcția reorganizării. Tot în acești ani sora White a scos la lumină cîteva dintre cele mai valoroase cărți ale sale asupra vieții Domnului Hristos: Calea către Hristos (1892), Cugetări de pe Muntele Fericirilor (1896), Hristos, Lumina lumii (1898), Parabolele Domnului Hristos (1900) și Divina Vindecare (1905).

Istoria heterogenă a bisericii în anii care au urmat sesiunii Conferinței Generale din 1888 ne cheamă la o analiză atentă. Fie că biserica de atunci a învățat, fie că nu, lecțiile cuvenite, experiența de la 1888 ne poate oferi astăzi gânduri valoroase care să ne conducă la reînnoire și unitate. Acest articol cercetează unele din acele învățăminte, dînd o atenție specială modulului în care serva Domnului a vorbit despre evenimentele anului 1888.

BISERICA ADVENTISTĂ ÎN ANII 1880

Tensiunile care au ieșit la iveală la sesiunea Conferinței Generale din 1888 se adunaseră încetul cu încetul de mai mulți ani. Totuși, în fața bisericii, situația aceasta nu fusese făcută publică, ci se abordase o mască de aparență seninătate.

După serva Domnului, această seninătate ar fi trebuit să fie văzută ca un avertisment. Pacea și liniștea pot fi un simptom al apatiei spirituale. În anul 1899, dînsa scria: „Ori de cîte ori poporul lui Dumnezeu crește în har, se cîștigă necontenit o înțelegere mai clară a Cuvîntului Său”. (5 T/706). Dimpotrivă, declinul vieții spirituale este însoțit de tendința credincioșilor „de a rămîne mulțumiți cu lumina primită deja de la Dumnezeu și de a descuraja cercetarea în continuare a Scripturilor. Ei devin

conservatori și caută să evite discuțiile” (Ibid., 706.707). Astfel, faptul că în poporul lui Dumnezeu lipsește „controversa sau agitația nu este neapărat un semn de sănătate. „Cînd din cercetarea Sfințitelor Scripturi nu se mai ridică deloc întrebări noi, cînd nu se ivesc nici o deosebire de păreri care să determine pe oameni să cerceteze Biblia pentru ei înșiși ca să se asigure că au adevărul, atunci vor fi mulți care acum, ca și în vechime, vor susține tradiția și se vor închina la ceea ce nu cunosc” (Ibid., 707).

Dar, prin anii 1880, ideea că viața unei biserici sănătoase se desfășoară într-o atmosferă de cercetare și dezbateră nu era cu totul acceptată de către conducătorii adventiști. Prin publicațiile vremii, frații Jones și Waggoner sugerau o abordare nouă a îndreptării prin credință. Dar fratele U. Smith, redactorul revistei Review and Herald, nu era convins că ei au dreptate în articolele lor. El își exprima dezacordul chiar în paginile revistei. Iar președintele Conferinței Generale, fratele G. I. Butler, era îngrijorat de ceea ce credea că se întîmplă cu Jones și Waggoner. Fiind bolnav, fratele Butler nu a putut participa la sesiunea din 1888 unde cei doi frați aveau să-și prezinte personal soluțiile lor. Dar el și-a făcut simțită prezența printr-o telegramă în care cerea delegaților „să rămînă la semnele de hotar”.

La sesiune, tendința potrivnică soliei a fost destul de puternică încît să se propună luarea unei hotărîri prin care să se interzică profesorilor să prezinte în clasă ceea ce nu fusese aprobat de comitetul Conferinței Generale. Se presupunea că fratele Jones urma să fie adus să prezinte convingerile sale în institutele de învățămînt și propunerea era o încercare de a împiedica răspîndirea învățaturii sale cu privire la îndreptățirea prin credință.

Ellen White era de față cînd s-a făcut propunerea aceasta. După cum povestește fratele Froom, ea a fost alarmată și și-a exprimat obiecțiile cu privire la o asemenea hotărîre „pe un ton foarte hotărît”. Propu-

nera a fost înfrântă prin vot, dar chiar prezența și opoziția puternică a servei Domnului nu a împiedicat pe un frate să voteze în favoarea propunerii ridicând ambele mâini! (Mișcarea destinului, pag. 253.254).

Vorbind pastorilor în ziua de 21 octombrie 1888, serva Domnului a explicat motivele pentru care biserica trebuie să fie într-un permanent proces de creștere și adaptare. Cîteva rînduri din acea cuvîntare ne fac să înțelegem cît de mult era ea îngrijorată de telegrama fratelui Butler cu privire la „semnele de hotar“ ca și de propunerea pentru restrîngerea activității profesorilor de la școlile noastre: „Schimbarea împrejurărilor din diferite părți ale lumii cere o lucrare care să răspundă acestor modificări. Profesorilor din școlile noastre nu trebuie să li se pună niciodată pică cerindu-le să predea numai ceea ce s-a predat pînă acum. La o parte cu aceste restricții!“ (citat în A. V. Olson, Treisprezece ani de criză, 1981, pag. 282).

Apoi Ellen White a readus la lumină din tezaurul moștenirii adventiste o expresie care dădea răspunsul potrivit pentru „semnele de hotar“ ale lui Butler. „Adevărul prezent“, o expresie luată din 2 Petru 1,12 în traducerea cea mai răspîndită, reprezenta adevărul activ, dinamic, aplicat nevoilor contemporane ale bisericii și lumii. Ea spunea: „Ceea ce Dumnezeu dă de vorbit slujitorilor Săi astăzi ar fi putut să nu fie adevăr prezent acum douăzeci de ani, dar este solia lui Dumnezeu pentru timpul acesta“ (Ibid.).

În concluzie, deci, se vede că adventismul ajunsese în anii 1880 mulțumit de sine și de înțelegerea adevărului dobîndită deja. Și totuși, o lume în schimbare cerea ca biserica să cîștige o înțelegere și preocupări innoite. „Semnele de hotar“ nu erau de ajuns. Biserica avea nevoie de „adevărul prezent“. Dar cum putea biserica să-l găsească?

ATITUDINEA FAȚĂ DE CONTROVERSA ȘI SCHIMBARE

Nu orice schimbare în biserică generează conflicte. Cînd modificările sînt gradate, aproape imperceptibile, biserica poate trece prin schimbări majore fără ca să fi hotărît vreodată în mod clar așa ceva. În asemenea împrejurări, ne putem aștepta să izbucnească conflictul numai dacă biserica se trezește și dorește să decidă dacă și cum să se întoarcă la ceea ce fusese cîndva.

La prima vedere, adventiștii au ajuns în criză în anii 1880 nu datorită unor schimbări imperceptibile, ci datorită refuzului de a se schimba. În maniera ei de a lucra, ca și în corpul învățăturilor ei doctrinale, biserica mergea numai pe drumul bătătorit. Iată cum exprima serva Domnului această stare: „Poporul nostru a predicat legea pînă cînd am ajuns tot așa de uscați ca și munții Ghiboa, lipsiți și de ploaie și de rouă“ (R.H., 11 martie 1890).

Dar prin refuzul ei de a crește (sau de a se schimba) în modul ei de a înțelege Sfînta Scriptură și doctrina, de fapt biserica se schimbase în ceea ce conta cel mai mult și anume în dinamismul vieții ei spirituale. Jones și Waggoner redescopereau „vechea“ experiență printr-o nouă viziune asupra Scripturilor. Dar cînd ei au încercat să împărtășească și altora convingerile scripturale și doctrinale care transformaseră propria lor viață, ei au fost întîmpinați cu împotrivire neînduplecată. Criticii lor nu dădeau atenție scaderii calității vieții spirituale a bisericii, ci se grăbeau să ia atitudine față de schimbările aduse vechilor interpretări ale Scripturilor.

În controversa de la 1888, au ieșit la iveală mai multe metode prin care s-ar putea face față amenințărilor la adresa unității bisericii. O analiză a acestor metode poate fi utilă pentru biserica de astăzi în fața unor provocări asemănătoare.

1. Metoda legislativă: vot și hotărîri. În rapoartele conferinței de la 1888 se află suficiente indicii ale faptului că mulți frați ar fi dorit să rezolve divergențele, în mod deosebit pe cea privind legea în Ga-

lateni 3, prin votul delegaților. La 1 noiembrie, serva Domnului spunea: „Unii doresc să se ia imediat o decizie cu privire la poziția corectă în problema discutată. Acest lucru ar fi plăcut fratelui B., și se dă sfatul ca în această problemă să se ia imediat o decizie. Dar este mintea participanților pregătită pentru o asemenea decizie? Eu nu aș putea să aprob un asemenea procedeu pentru că frații noștri sînt stăpîniți de un spirit care pune în mișcare simțămîntele și pornirile lor pînă acolo încît le stăpînește judecata. Cît timp sînt într-o asemenea stare de aprindere, ei nu sînt pregătiți să ia niște hotărîri temeinice“ (Olson, pag. 304).

Cîțiva ani mai tîrziu, avînd încă proaspete în minte cele petrecute la 1888, dînsa vorbea mai departe despre pericolul unui asemenea vot asupra interpretării Scripturilor: „Biserica poate să voteze hotărîre după hotărîre pentru a anihila orice dezacord... în opinii, dar noi nu putem să forțăm mintea și voința ca să dezrădăcinăm dezacordul. Aceste hotărîri pot să acopere conflictul, dar nu-l pot stînge și nici să stabilească o înțelegere desăvîrșită“ (Ms. 24/1892).

Deși poate fi necesar ca anumite probleme să fie supuse votului așa încît biserica să poată înainta pe o bază unitară, serva Domnului a arătat clar că votul nu este o metodă potrivită de interpretare a Sfintelor Scripturi. De fapt, unitatea bisericii nu ține în totul de unitatea în interpretarea Scripturii. Manuscrisul din 1892 citat mai sus este cît se poate de clar: „Noi nu putem lua poziția că unitatea bisericii constă în a vedea fiecare text al Scripturilor în exact aceeași lumină“.

Mai departe vom aborda întrebarea cît de multă diversitate poate să fie tolerată. Prea multă diversitate poate distruge unitatea; dar tot așa unitatea poate fi distrusă cînd nu se îngăduie suficientă diversitate. Oricare însă ar fi drumul pe care biserica îl alege, metoda legislativă nu rezolvă amenințările la unitatea bisericii.

2. O decizie a persoanelor cu autoritate. Un alt mod de a face față controverselor în biserică este să se ceară celor investiți cu autoritate să decidă asupra chestiunii în

„Solia prezentă — îndreptățirea prin credință — este o solie de la Dumnezeu; ea poartă recomandarea și acreditarea cerului, căci roadele ei sînt roadele sfințirii. Unii dintre cei care au o mare nevoie de acest prețios adevăr ce a fost prezentat înaintea lor, ne temem că n-au beneficiat de el. Ei n-au deschis ușa inimii lor spre a zice bun-venit lui Isus, primindu-L ca un oaspete ceresc, și au suferit o mare pierdere.“

E. G. White (R. H. 3 sept. 1889)

discuție. În 1888, biserica ar fi putut să apeleze la „veteranii” lucrării, la conducătorii aleși sau la autoritatea spirituală a soriei White. Dînsa nu a sprijinit nici una din aceste posibilități.

Veteranii lucrării. Unii participanți la conferință erau nemulțumiți de faptul că Jones și Waggoner erau prea tineri (38 și respectiv 33 de ani). Dar sora White nu era nemulțumită. Adresîndu-se delegaților la 21 octombrie, dînsa argumenta că a sosit timpul ca „bătrîni purtători de steag” să lucreze ca sfătuitori demai de încredere și ca martori vii”, dar că „frații lor mai tineri și mai viguroși trebuie să poarte grelele poveri”. Trebuia ca lucrătorii tineri „să plănuiască și să execute”, iar lucrătorii mai în vîrstă să fie priviți ca „sfătuitori și călăuzitori” (Olson, pag. 304).

Conducătorii aleși. Ellen White era cu adevărat alarmată de tendința pe care unii o aveau să se bizuie pe slujbașii aleși ai bisericii, ca ei să rezolve chestiunile de credință și interpretare a Bibliei. În 1896 ea scria din Australia: „Mi s-a arătat că este o greșeală să se presupună că bărbații cu poziții de deosebită responsabilitate de la Battle Creek au o înțelepciune cu mult superioară față de oamenii obișnuiți. Cei care cred lucrul acesta, presupunînd că aceștia au o iluminare divină, se bizuie pe judecata omenească a acestor oameni, și iau sfatul lor ca fiind glasul lui Dumnezeu”. (TM 106.107).

În ediția din 1893 a cărții „Slujitorii Evangheliei”, serva Domnului a scris ceva foarte asemănător: „Cei care nu au avut deprinderea să cerceteze Biblia pentru ei înșiși, și să-i cîntărească dovezile, au încredere în bărbații de la conducere și acceptă deciziile pe care aceștia le iau; și astfel, mulți alții resping chiar soluțiile pe care Dumnezeu le trimite, dacă acești frați din conducere nu le acceptă” (Ibid.).

În fața celor prezenți la conferință, serva Domnului și-a exprimat, la 24 octombrie, uimirea față de poziția pe care o luase un frate și anume ca problemele controversate să nu fie discutate deoarece președintele Conferinței Generale nu era prezent. Ea a spus: „Dacă fratele K. ar fi mers într-o strînsă legătură cu Dumnezeu, el nu ar fi luat niciodată atitudinea pe care a luat-o ieri și n-ar fi declarat așa ceva cu privire la studiul care se desfășoară acum” (Olson, pag. 300). Citeva clipe mai tirziu, ea a repetat: „Noi ne-am ocupat ani și ani cu aceste adevăruri — și acum trebuie să vină frațele Butler să ne spună ce înseamnă ele? Acum, să arătăm o judecată sănătoasă, și să nu lăsăm pe oameni să creadă una ca asta” (Ibid.).

Un conducător spiritual. Avînd în vedere tendința actuală a adventiștilor de a se baza pe scrierile soriei White pentru a interpreta Scripturile, poziția exprimată de ea în 1888 cu privire la rolul său este

deosebit de importantă. Cuvîntarea sa de la 1 noiembrie este cit se poate de edificatoare. Ea spune că dorește să fie învățată „așa cum este învățat un copil”. „Deși a plăcut Domnului să-mi dea o mare lumină, totuși eu știu că El conduce și mintea altora, și le deschide tainele Cuvîntului Său, și eu doresc să primesc fiecare rază de lumină pe care Domnul mi-o trimite, chiar dacă ar fi să vină prin cel mai umil dintre slujitorii Săi” (Ibid., pag. 303).

Ea a sprijinit cu entuziasm pe Waggoner deoarece solia cuprinzătoare adusă de el „este în desăvîrșită armonie cu lumina pe care Dumnezeu a dorit să mi-o dea de-a lungul tuturor anilor experienței mele”. Dar, în timp ce ea era de acord cu direcțiile generale ale soliei lui, era totuși în dezacord cu el în unele din interpretările sale. „Eu consider că unele din interpretările Scripturii pe care le aduce dr. Waggoner nu sînt corecte”. Cu toate acestea, „faptul că el susține în mod cinstit unele vederi cu privire la Sfînta Scriptură care se deosebesc de ale voastre sau de ale mele nu este un motiv ca să-l tratăm ca pe un vinovat sau un om primejdios” (Ibid., pag. 304).

Deci fratele Waggoner putea să fie în dezacord cu sora White, fără să-i fie teamă de consecințe? Într-adevăr. Ea însăși a spus: „Eu nu am nici un motiv să cred că el nu este tot atît de mult prețuit de Dumnezeu ca oricare din frații mei, și eu îl voi privi ca pe un frate în Domnul, atîta vreme cît nu este nici o dovadă că el este nedemn” (Ibid.).

Pe scurt, serva Domnului nu considera că rolul său este să fie cercetătorul Bibliei pentru întreaga biserică. Ea avea să sfătuiască și să călăuzească, dar ea nu avea să intervină pentru a împiedica studierea Cuvîntului.

Dacă unitatea bisericii nu poate fi restabilită prin hotărîri și legislație și nici prin decizii ale persoanelor cu autoritate în biserică, cum poate ajunge ea să aibă o bază unitară de acțiune? Ne vom ocupa acum de acest punct.

UNITATEA ÎN DOMNUL HRISTOS

Într-un manuscris din 1892, nepublicat, care se ocupă cu unitatea bisericii, sora White evidențiază două extreme și apoi atitudinea echilibrată pe care să ne-o însușim.

Extremele sînt: a) să credem că unitatea bisericii înseamnă „să vedem fiecare text al Scripturilor în aceeași lumină” și b) hotărîri luate prin vot care pot „să ascundă controversa, dar... nu pot să o stingă și nici să stabilească o armonie desăvîrșită”.

Atitudinea pe care o recomandă ea este corectă, dar aproape de neatins: „Nimic altceva decît spiritul îngăduinței creștine nu poate desă-

virși unitatea bisericii”. Ea sfătuieste pe credincioși „să stea în școala Domnului Hristos și să învețe de la El”. „Dacă vom învăța de la El, îngrijorările vor înceta și noi vom găsi odihnă pentru sufletele noastre”.

Aceste gânduri sînt valoroase și de ajutor, dar greu de transpus în acțiune concretă. Totuși paragraful următor oferă o sugestie pe care o putem folosi ca principiu clarificator. Aici ea simplifică esența credinței și practicii creștine: „Marile adevăruri ale Cuvîntului lui Dumnezeu sînt atît de clar proclamate încît nimeni nu trebuie să greșească în înțelegerea lor. Cînd, ca membri individuali ai bisericii, veți iubi pe Dumnezeu mai mult decît orice și pe aproapele ca pe voi înșivă, nu va fi nevoie de eforturi muncite pentru unitate, ci rezultatul natural va fi o unire în Domnul Hristos”.

În alte cuvinte, cele două mari porunci ale Domnului Hristos (Matei 22,37-40) formează piatra de încercare prin care să verificăm toate acțiunile noastre, doctrina și interpretarea Scripturilor. O ascultare din inimă de aceste două mari porunci va face cu puțință ca deosebirile minore să nu capete mai multă importanță decît li se cuvine. Noi vom fi una cu Hristos pentru că toți vom fi angajați în îndeplinirea unui țel definit cu claritate și simplitate.

O asemenea poziție permite diversitate, dar nu îngăduie ca diversitatea să distragă de la țelul principal. De fapt, se poate foarte bine ca diversitatea să fie esențială pentru atingerea celui țel principal. Ea nu este un factor nociv care să fie păstrat la cel mai scăzut nivel cu puțință. Serva Domnului ne arată, în cartea „Sfaturi pentru părinți și educatori” că diversitatea, chiar în interpretarea Scripturilor, este esențială pentru o lucrare eficientă a bisericii. Ea spune că nu toți oamenii gîndesc la fel, și din cauza aceasta avem, de exemplu, patru evanghelii și nu una singură.

În același motiv nu este bine ca tinerii din școlile noastre să aibă un după un același profesor de Biblie. „Este necesar ca diferiți profesori să participe la lucrarea de educație, chiar dacă s-ar putea ca nu toți să aibă o înțelegere așa de deplină a Scripturilor” (CT/432). Apoi, într-o declarație uimitoare, ea spune: „Tot la fel astăzi Domnul nu mișcă mintea tuturor oamenilor în același fel. Adesea, prin experiențe neobișnuite, în împrejurări speciale, El dă unor cercetători ai Bibliei o înțelegere a adevărului pe care alții nu o pot avea. Este posibil ca și cel mai învățat profesor să nu reușească să predea toată învățătura care ar fi trebuit” (Ibid., pag. 433).

Dar sarcina noastră nu s-a încheiat atunci cînd am stabilit principiul unității în diversitate. Trebuie să vedem care să fie limitele diversității și prin ce metode se vor stabili aceste limite.

Eu cred că biserica are nevoie de două feluri de limite, care ar putea fi reprezentate grafic prin două cercuri concentrice. Cercul interior reprezintă acele puncte ale credinței și vieții pe care toți adventiștii le au în comun. Acesta este esența adventismului, liantul care ne ține laolaltă, butucul roșii.

Cercul exterior reprezintă limitele dincolo de care nu este posibil să treci și încă să faci parte din cerc — am putea deci spune cercul (obada) roșii.

În zona dintre miezul învățăturilor esențiale (butucul) și limita exterioară (obada) pot avea loc discuții libere și intense. Aceste discuții fac posibil ca biserica să își adapteze mesajul la nevoile lumii.

Ce subiecte se află în zona deschisă discuțiilor? Vegetarianismul, purtarea verighetelor, unele aspecte ale naturii Domnului Hristos, și chiar modul în care înțelegem îndreptățirea și sfințirea. Toate acestea sînt subiecte pe care adventiștii obișnuiesc să le discute. Și avem nevoie să le discutăm fără să uităm că este posibil să nu avem cu toții aceleași păreri — și nici nu este nevoie.

Dar ce fel de lucruri se află în butucul roșii, miezul pe care îl acceptă toți adventiștii? Putem să răspundem la această întrebare în mai multe feluri. Mai întâi, din punct de vedere practic, Sabatul și revenirea apropiată a Domnului sînt cele două părți ale temeliei solide care menține laolaltă pe adventiștii din lumea întreagă. Presupun că există deja milioane de adventiști — inclusiv unii studenți de la școlile noastre — care nu apreciază nuanțele deosebite ale declarației doctrinale votate la Dallas în 1980. Și totuși ei sînt adventiști devotați.

Dacă ne întoarcem în istorie către întemeierea denominațiunii noastre, găsim un „cerc interior” sub forma unui acord-angajament: „Noi, subsemnații, prin aceasta ne asociem ca biserică, luînd numele de Adventiști de Ziua a Șaptea, angajîndu-ne să păstrăm poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

Mergînd mai mult înapoi, în epoca Noului Testament, am putea pune în „butucul roșii” cele două mari porunci — toată legea și prorociei se află în acestea două (Matei 22,37-40). Matei 7,12 și Galateni 5,14 ne conduc la aceeași concluzie.

Într-un sens, frații de la 1888 care s-au prezentat ca apărînd „semnele de hotar” au pus în discuție tocmai problema „butucului roșii”. La un an după conferință, serva Domnului s-a ocupat chiar de această chestiune, scriînd că unii dintre frații își închiseseră mintea față de lumina din Cuvîntul lui Dumnezeu deoarece „ei hotărîseră că era o greșală periculoasă să dea la o parte vechii stîlpi de hotar, cînd de fapt nu era vorba să se miște nici măcar un țărșur al

vechilor stîlpi de hotar; ei însă aveau idei greșite despre ceea ce însemnau vechii stîlpi de hotar” (Ms. 13/1889).

Paragraful care urmează după acea declarație merită să fie citat în întregime pentru că el ilustrează foarte frumos relația dintre istoria adventistă și atenția centrală acordată poruncilor lui Dumnezeu și credinței lui Isus: „După trecerea timpului de la 1844 a urmat o perioadă de mari evenimente, care au deschis ochilor noștri uimiți scena curățării sanctuarului care avea loc în ceruri, și care avea o legătură importantă cu poporul lui Dumnezeu de pe pămînt și de asemenea cu soția adusă de primul, al doilea și al treilea înger, desfășurînd steagul pe care era scris „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Unul dintre stîlpii de hotar care se află sub această solie este templul lui Dumnezeu, văzut în ceruri de către poporul Său care iubește adevărul, împreună cu chivotul care conține Legea lui Dumnezeu. Lumina Sabatului poruncii a patra strălucește cu raze puternice în calea călcătorilor Legii lui Dumnezeu. Un alt vechi stîlp de hotar este adevărul că păcătoșii nu sînt nemuritori. Nimic altceva care să stea sub titlul de vechi stîlp de hotar nu-mi poate veni în minte. Toată această vorbărie despre vechii stîlpi de hotar este doar închipuită” (Ibid., pag. 30.31).

Pe scurt, doctrina cu privire la starea morților și cea cu privire la sanctuar sînt privite ca adînc înrădăcinate în esența adventismului. Doctrina sanctuarului a fost mijlocul prin care pionierii au fost convinși cu privire la Sabat. Dezbaterile cu privire la semnificația precisă a sanctuarului avea să fie îndelungată și aprinsă, un eveniment care avea loc între cele două cercuri, dar doctrina este categoric înrădăcinată în centrul esențial, iluminînd „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

În fiecare epocă este nevoie ca adevărurile esențiale să fie relativ simple ca să poată răspunde nevoilor omenirii. Dar chiar butucul roșii va conține spițele care se prelungesc în zona deschisă discuției. Biserica trebuie să își asume sarcina ca pe viitor să definească limitele cercului interior și exterior.

Conferința de la Ierusalim descrisă în Fapte 15 ne oferă un bun model biblic de desfășurare a procesului de definire a acestor limite. După vii dezbateri, conciliul a așezat circumciziunea, una din practicile esențiale ale iudaismului, în categoria practicilor facultative pentru creștini.

Această conferință a așezat între prevederile esențiale interdicția folosirii cărnii jertfite idolilor. Dar vedem cum în 1 Corinteni 8 Pavel scoate problema din cercul esențial și o trece în zona deschisă dezbaterii. Iar în țările civilizate de astăzi, subiectul și-a pierdut orice im-

portanță. Cînd ați văzut ultima dată pe un adventist verificînd eticheta alimentelor pe care le cumpără să vadă dacă acestea au fost jertfite idolilor? Timpurile s-au schimbat; problemele s-au schimbat; biserica s-a schimbat.

Acesta este motivul pentru care biserica trebuie să fie mereu conștientă de lumea în care trăiește și să-și asume sarcina definirii și redefinirii acestor limite. Aceasta va provoca un conflict permanent, pentru că liberalii și conservatorii au tendințe opuse. Conservatorii luptă împotriva diversității, și s-ar putea ca ei să dorească să împingă în cercul interior aproape toate chestiunile lăsate în cel exterior, pînă cînd va fi un singur cerc, și nu două. Pe de altă parte, liberalii sînt inclinați să împingă tot mai departe limita exterioară, pînă cînd ea va dispărea — și nu se va mai ști unde biserica încetează să mai fie biserică. Orice fel de societate trebuie să aibă anumite limite. Grupul credincioșilor nu poate fi o excepție.

Pentru a-și îndeplini lucrarea, biserica trebuie să realizeze un echilibru între conservatori și liberali. Cu bunăvoință și iubire față de toți, și depîn conștientă de nevoile lumii, biserica trebuie să trazeze limitele celor două cercuri — convingerile sale esențiale și limita exterioară.

Deci cum va putea biserica să trazeze cele două cercuri? Prin studiu individual și în comun, prin rugăciune și dezbateri profundă, prin călăuzirea Duhului Sfînt. Călea ne este arătată în Fapte 15. Chiar în istoria noastră, sfaturile sorei White de-a lungul controversei de la 1888 subliniază nevoia să ne unim în Domnul, să ne iubim unii pe alții, să ne rugăm unii pentru alții, căutînd cu seriozitate o înțelegere mai clară a voinței lui Dumnezeu.

Este potrivit ca în incheiere să cităm un paragraf din cartea „Sfaturi pentru părinți și educatori” în care serva Domnului arată cum poate fi stabilită unitatea. După ce scrie despre necesitatea diversității în mijlocul profesorilor de Biblie, ea sfătuiește: „Ar fi de mare folos pentru școlile noastre ca să aibă loc adunări periodice la care toți profesorii să se unească în studierea Cuvîntului lui Dumnezeu. Ei să studieze Scripturile ca și bereenii cu inimă aleasă. Subordonînd toate părerile lor preconceptuate, ei să ia Biblia ca manual al lor, comparînd text cu text, și astfel să învețe ce să predea elevilor lor, și cum să-i instruiască pentru o bună slujire” (CT/433).

Acesta este un model pentru biserică. Discuțiile dintre noi pot să fie aprinse, dezbaterile intense, dar dacă viața noastră spirituală va fi tot atît de aprinsă și de intensă, Duhul Sfînt va împlini rugăciunea Domnului din Ioan 17 — și noi vom fi una în El.

Proba decisivă

A. BOCĂNEANU

Tinta urmărită de Dumnezeu este clară: neprihănirea Fiului Său, Domnul nostru Isus Hristos, trebuie să-și găsească expresia finală, deplină, în și prin poporul Său, biserică Sa.

Neprihănirea prin credință nu este doar o doctrină care să fie examinată, discutată, și descrisă ca o formulă scrisă pe tablă. Ea este mai mult decât o teorie splendidă. Ea trebuie să fie transpusă în viață în cadrul societății, în relațiile dintre oameni. Aceasta este proba decisivă: da ea rezultate în laboratorul relațiilor dintre oameni, oameni care se deosebesc unii de alții în nenumărate privințe, și care pot chiar să ajungă în conflict unii cu alții?

Neprihănirea lui Dumnezeu aduce într-o nouă legătură cu Domnul Hristos — și unii cu alții — pe cei care fuseseră înstrăinați prin zidurile despărțitoare ale urii. „Legătura cu Domnul Hristos cere deci o legătură cu Biserica Sa” (Ev 318). Ei devin părtași la trupul unic al Domnului Hristos. Neprihănirea lui Dumnezeu aduce împăcare, relații normale atât pe verticală (cu Dumnezeu) cât și pe orizontală (cu semenii).

Neprihănirea lui Dumnezeu crează o societate cu totul nouă: „Așa dar, voi nu mai sînteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sînteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelii apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sînteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efes. 2,19—22). Duhul Sfânt dorește să facă din societatea celor credincioși propriul Său lăcaș. Și acesta este locul în care neprihănirea Domnului Hristos își dobîndește manifestarea vizibilă.

În sens biblic, neprihănirea nu este o realizare individualistă, ceva de care să mă bucur în singurătate, un etalon care să fie atins în izolare de comunitatea celor credincioși. Neprihănirea pe care au descris-o apostolii și profeții are de a face cu oameni care viețuiesc împreună în iubirea Domnului Hristos. Numai în societate legea lui Dumnezeu poate acționa pe deplin, atât în relațiile verticale cât și în cele orizontale.

„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12). Rezultatul final al îndreptării și al sfințirii (care sînt experiențe individuale) este „ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Cor. 5,21). Observați, aici este implicată întreaga comunitate. Deci biserica devine laboratorul în care se pun în acțiune principiile neprihănirii. „Biserica lui Dumnezeu este palatul viețuirii sfinte” (ChS 14). Ea este de asemenea grădina lui Dumnezeu în care trebuie să înflorească și să crească rodul neprihănirii. Aici se află tot felul de flori și de plante, dar ele alcătuiesc o singură grădină. „Căci, după cum pămîntul face să răsără lăstarul lui, și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Domnul, Dumnezeu, să răsără mîntuirea și lauda, în fața tuturor neamurilor” (Is. 61,11).

Israelul, cel din vechime și cel de astăzi, a fost întotdeauna o vie bine sădită, udată, îngrijită. Proprietarul este îndreptățit să se aștepte la rod. El chiar cere să primească rod. „Creștinii trebuie să aibă o neprihănire care se dezvoltă și se vede — o neprihănire care reprezintă caracterul pe care l-a avut Domnul Hristos cînd a fost în lumea noastră” (C.B.A.Z.S. vol. 4/1151).

Nu este suficient să cunoaștem îndreptățirea prin credință ca doctrină, sau să fim capabili să o explicăm și să o descriem ca teorie. „Să prezinți această teorie celor necredincioși nu face din tine un martor pentru Domnul Hristos” (R.H. 3.II.1891, p. 2). Dumnezeu dorește un popor, o comunitate de oameni care se consideră pe ei înșiși „Templul Dumnezeului celui viu” (2 Cor. 6,16).

POPORUL ALES

S-ar părea că acesta este un cadru neprihănit în care Dumnezeu să își manifeste neprihănirea Sa — oameni adunați de pe toate drumurile vieții, oameni care sînt departe de a fi perfecți, scoși din cariera acestei lumi. Și totuși, iată ce „a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu” (2 Cor. 6,16). Ei au un destin: „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a cîștigat ca să fie al Lui” (1 Petru 2,9). Dumnezeu dorește să demonstreze prin ei ce este neprihănirea. El desfășoară această experiență grandioasă cu oamenii în carne și oase.

Capitolul 58 din Isaia merită să-i acordăm toată atenția. Ce exemplu minunat pentru studiu! Solia sa este contemporană, scrisă special pentru păzitorii de astăzi ai Sabatului. Ne putem da seama că oamenii descriși aici știu teorie. Ei cunosc bine înțelesul tuturor cuvintelor importante, dar experiența lor nu le aduce nici o mulțumire. Vorbirea lor este un joc de cuvinte,

de altfel corect. Dar toate acele cunoștințe din capul lor nu schimbă situația cu nimic. Ei postesc, dar în același timp ei apasă pe cei ce le muncesc. Ei sînt dezbinați și porniți unii împotriva altora. Ei discută și se ceartă o mulțime. Și din descrierea făcută de profet, simt că în ei s-au adunat o mulțime de resentimente și o ură adîncă.

„Oamenii pot să mărturisească a crede adevărul. Dar dacă acesta nu-i face sinceri, buni, răbdători, îngăduitori, cu o gîndire cerească, el este un blestem pentru cei ce-l posedă, și, prin influența lor, este un blestem pentru omenire” (DA 310). Toate rugăciunile și toată poziția de care sîntem în stare nu sînt în sine îndestulătoare. Formula adevărului trebuie să coboare de pe tabla de scris, în viața practică. Serva Domnului făcea apel pentru evlavie practică.

CA ZORILE

Ca să putem cîștiga bunăvoința lui Dumnezeu, apăsarea, gilceava, nutrirea resentimentelor, certurile fără sfîrșit trebuie abandonate. Păzitorii Sabatului trebuie să exercite tăgăduire de sine, să se lepede de faptele întunericului și să îndeplinească faptele neprihănirii. Ei trebuie să se îndrepte cu iubire către vecinii, prietenii și frații lor. Ei trebuie să înceteze lupta și să arate dragoste. Imediat, norul ucigător al invidiei și al bănuielii se va risipi. „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți. Dacă vei da mîncarea ta celui flămînd, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua nămeaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă” (Isaia 58,8,10,11).

Această mare temă a neprihănirii prin credință a produs deja foarte multă dezbatere. Întreaga biserică privește la doctrina neprihănirii prin credință. Ce trist ar fi ca biserica să se rupă în două, în conflict de neîmpăcat asupra unei doctrine care a scos cele mai dulci melodii ieșite de pe buzele oamenilor! Vrajmașul încă dorește să dezbină și să cucerească. Dar acesta este timpul cînd să cîștigăm biruința. „Să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blîndețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați să păstrați uniunea Duhului, prin legătura păcii” (Efes. 4,1—3).

În educație se pune un mare accent pe rezultatele învățării. Materiile de studiu sînt alese așa încît să aibă un efect asupra atitudinilor și comportamentului elevului. Noi toți sîntem elevi în școala Domnului Hristos. Dacă ne vom însuși principiile neprihănirii Domnului Hristos atît din punct de vedere intelectual (doctrina corectă este importantă) cit și spiritual, ele vor avea efecte asupra atitudinilor în relațiile noastre. „Nimic altceva decît spiritul îngăduinței creștine nu va putea desăvîrși unitatea bisericii” (Ms. 24, 1892). Nu uitați că „puterile întunericii nu au nici o șansă împotriva credincioșilor care se iubesc unii pe alții așa cum i-a iubit Domnul Hristos” (5 BC 1141).

În ciuda faptului că nu am atins statura lui Hristos, în ciuda slăbiciunii noastre, planurile lui Dumnezeu nu se schimbă. Hotărîrea Sa nu slăbește. El nu Se va lăsa și nu Se va descuraja. El a semănat din belșug și va secera din belșug. „Tot așa și Cuvîntul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele” (Is. 55,11). Și curînd va avea loc acea deplină dezvoltare finală a neprihănirii Domnului Hristos în biserică Sa „slăvită, fără pată, fără zădărniciune sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană” (Efes. 5,27).

HRISTOS NĂDEJDEA NOASTRĂ

urmare din pag. 14-a

găsim calea pentru noi, deschizîndu-ne lucrării Duhului Sfînt și studiînd Scripturile.

În final solia de la Minneapolis se cunoaște în experiența vieții spirituale. Noi experimentăm darul eliberator al neprihănirii lui Dumnezeu; ne aruncăm cu totul în bra-

țele lui Hristos, singura noastră speranță. Și făcînd astfel, sîntem transformați după chipul Său.

Cînd a fost repusă în valoare în 1888, solia lui Dumnezeu a fost pierdută din cauza suspiciunii, a vorbirii de rău și a certurilor teologice. Și eu am văzut fețe aspre și voci minioase care doborau pe alți adventiști în disputa cu privire la îndreptățirea prin credință. Ce pervertire a veștii celei bune... Fie ca acest lucru să nu se întîmple în 1988.

CE CUPRINDE SOLIA DE LA 1888

Urmare din pag. a 17-a

De ce? „Iuda n-a ajuns la punctul acela de a se preda pe sine cu totul lui Hristos. El n-a abandonat ambiția sa omenească sau iubirea de bani. În timp ce a acceptat poziția de slujitor al lui Hristos, el nu s-a așezat sub puterea modelatoare a lui Hristos. El a considerat că poate să-și păstreze propria sa judecată, propria sa părere și a cultivat înclinația de a critica și acuza” (D. A. 717).

Ori de cîte ori citesc această pagină, aducîndu-mi aminte că a fost scrisă în anul 1890 am impresia că ocupîndu-se de frații săi creștini, acest lucru a ajutat pe serva Domnului să înțeleagă ceea ce Domnul îi descoperise cu privire la bietul Iuda.

Ne aducem aminte de avertizarea din cartea „Calea către Hristos”: „Dorința după bunătate și sfințire este dreaptă atîta vreme cît ea acțiunează; dar dacă te oprești aici, ea nu valorează nimic”. Mulți asemenea lui Iuda, asemenea conducătorilor bisericii advente din decada anilor 1890, și asemenea nouă, celor de astăzi, „vor fi pierduți în timp ce nădăjduiesc și doresc să fie creș-

Ne rugăm cerului ca aceste articole ale Curierului Adventist, sub influența plăcută a Duhului Sfînt, să aducă lumină, speranță și vindecare. Mesajul neprihănirii lui Hristos este inima credinței advente, inima Scripturilor. El va înviora și va renaște biserica.

Un pastor adventist a fost întrebat cîndva de ce vorbește așa de des despre neprihănirea lui Hristos. „Atunci despre ce altceva trebuie predicat?” a răspuns acesta.

REDACTIA

tini! Ei nu ajung la punctul acela de a se supune voinței lui Dumnezeu. Ei nu aleg acum să devină creștini” (S.C. 27, 48).

7. Ar trebui să fie plină de bucurie.

„Doresc ca voi să vă educați inimile și buzele pentru a-L lăuda pe El”, spunea serva Domnului în 1888 (Ms. 7/1888). „Bucurați-vă întotdeauna” spunea Pavel în 1 Tes. 5, 16.

Ce bucurie este să fii primit de Isus — nu cu o stringere de mînă neputincioasă, lipsită de vlagă, ci cu brațele larg deschise. Ce bucurie este de a fi iertat — chiar de către Marele și Puternicul Judecător. Ce bucurie este aceea de a ne supune viața înțelepciunii milostivului nostru Răscumpărător. Ce bucurie să ierți pe alții și să îndepărtezi orice urmă, orice rădăcină de amărăciune. Ce bucurie să cunoști pe Isus a cărui cunoaștere reală înseamnă viața veșnică. „Pe care voi îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită” (1 Petru 1, 8).

D. POPA

„Dacă vei stringe laolaltă tot ceea ce este bun și sfînt, nobil și plăcut în om și apoi vei prezenta subiectul acesta îngerilor lui Dumnezeu ca avînd o parte, un merit în salvarea sau mîntuirea sufletului omenesc, gîndul acesta ar fi respins ca fiind trădare”.

E. G. White, *Credință și fapte*, pag. 24

...femeia care se teme de Domnul va fi lăudată. Răsplătiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății" (Prov. 31,31).

Aducem la cunoștința frățietății încetarea din viață a aceleia care a fost sora noastră în Domnul, Elena Păunescu.

S-a născut în prag de secol, la 17 septembrie 1901 în orașul Cluj-Napoca.

Cunoaște de tinăra credința adventă și convinsă de adevărurile Scripturii primește botezul în anul 1922, devenind membră a Bisericii Advente. Experiențele vieții o vor învăța lecțiile dependenței de Dumnezeu, și ale încrederii în călăuzirea Sa.

Este angajată ca secretară la birourile Conferinței Cluj și în 1931 se căsătorește cu fr. Petre Păunescu.

În activitatea ei de 40 de ani alături de pastorul P. Păunescu au lucrat în orașele Tg. Mureș, Brașov, Rm. Sărat și București, și s-a dovedit a fi o soție devotată, o misionară prin excelență și o prietenă pentru toți cei ce aveau nevoie de un cuvânt de mângiere. A fost o soție devotată, stînd — în toate împrejurările — alături de soțul ei care a avut func-

ții de răspundere în cult (director al Seminarului de la Brașov și președinte de Uniune).

După ce s-au stabilit în București, a îndrăgit comunitatea Popa Tatu, unde era totdeauna prezentă și cu zîmbetul ei cald răspîndea în jur doar bucurie și speranță.

Cînd anii s-au adunat și suferința fizică a reținut-o în casă, a păstrat un contact permanent — prin telefon și vizite primite la domiciliu — cu frățietatea bisericii.

Plină de speranță și încredere în Dumnezeu, a parcurs cei 15 ani de singurătate de la moartea soțului ei, strecurîndu-se discret pe drumul greu din valea umbrelor morții spre căminul celor mîntuiți.

Înmormîntarea a avut loc în ziua de 18 februarie 1987 în București.

A fost condusă la locul odihnei ei temporare de frați și surori, iar cuvîntul Sfîntelor Scripturi a mîngîiat inimile îndurerate.

Domnul Dumnezeu să facă parte tuturor de răsplătirea celor drepti la revenirea Sa.

COMITETUL UNIUNII

— După mai multe luni de suferință, a încetat din viață la Cluj-Napoca fratele Hariuc Mihai, pastor pensionar.

Născut în anul 1905 în pitoreasca localitate Valea Putnei, fratele Hariuc a cunoscut credința adventă la Sibiu, unde a studiat la Liceul Comercial. În anul 1930 a încheiat cu Dumnezeu un legămînt trainic și în același an a mers la Seminarul Teologic Adventist de la Diciosînmartin. În anul 1935, la Brașov-Stupini, este absolvent al seminarului și își începe lucrul de pastor la Vaslui. Apoi lucrează la Conferința Sibiu, în funcția de casier-contabil și în aceeași funcție la Conferința Cluj, pînă în anul 1956 cînd a ieșit la pensie de boală.

În anul 1936 s-a căsătorit cu sora Frieda Engel, care acum îi supraviețuiește.

Ca pensionar, fratele Hariuc Mihai a activat în cadrul comunității Cluj-Napoca, în mod deosebit în

pregătirea doctrinală și spirituală a celor ce primeau legămîntul botezului. Astfel, întreaga viață a fratelui Hariuc a fost roditoare și demnă de urmat.

Serviciul divin de înmormîntare a avut loc la Cluj-Napoca, în ziua de 19 decembrie 1987. Pastorul comunității, fr. Moldovan Wilhelm, fr. Stoica Napoleon din partea Conferinței Cluj și fr. Bocăneanu Adrian din partea Uniunii de Conferințe au rostit solia mîngîierii din partea lui Dumnezeu.

Privim cu încredere spre marea zi cînd fiecare slujitor credincios se va ridica la o viață nouă, nepieritoare, și va putea privi cu uimire rezultatele binecuvîntate ale lucrului îndeplinit cu iubire și umilință. „Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul! Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează" (Apoc. 14,13).

COMITETUL UNIUNII

NECROLOG

— În ziua de 4 februarie 1988, adoarme în Domnul fr. Petru Stelian, membru al comunității Alexandria jud. Teleorman.

Născut la 22 iunie 1900, primește botezul în Biserica Adventistă în anul 1948 și activează în cadrul comunității, fiind mult timp membru al comitetului.

Adoarme în nădejdea învierii celor drepti. Frățietatea comunității Alexandria l-a condus la locul odihnei lui temporare. Frații pastori Radu Ioan, Toma Bujor și Breja Alexandru au prezentat celor prezenți și familiei cuvintele mîngietoare ale Scripturii.

„Fericiți morții care mor în Domnul“.

REDAȚIA

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: Dumitru Popa, redactor-șef, Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Adrian Bocăneanu, Apostol Chelbegean și Iosif Gyeresi

Redacția și Administrația:

București, Str. Plantelor nr. 12, sect. 3. Tel. 20.76.60